

Pegasus Gépezet

**CLOUDSDALE
WEATHER
CORPORATION**

A Cloudsdale-i Időjárás Társaság már húsz éve gond nélkül üzemel. Míg nem két csikónak sikerül elkerülnie a feldolgozást és hamarosan a kísértetjárta létesítmény gyomrában találják magukat. Vajon el tudják hagyni ép elmével az elhagyatott gyárat? Vajon fényt tudnak deríteni a titkokra, amelyeket még egy olyan sötét társaság is szégyell, mint a CIT? És mi van a munkásokkal, akik gondoskodnak róla, hogy végül egy lélek se távozzon...

Történet: Pegasus Device - <http://www.fimfiction.net/story/68356/pegasus-device>
Eredeti író: AuroraDawn - <http://www.fimfiction.net/user/AuroraDawn>
Fordította: Silence the Unicorn - <http://silence-the-unicorn.deviantart.com/>

Első fejezet

Mi az utolsó szavad, te nyomorult, haszontalan csikó kurva?

...Szé... szépek a szemeid.

- Minden póni távozzon a teremből. Zárjátok le és zárjátok is be. Senki nem mehet be, amíg azt nem engedélyezem.

- De Dash kisasszony-

- Tedd, amit mondtam! Használt a tartalék szerkezetet egyelőre. A fő előadó terem továbbra is tiltott mindenki számára!

- Dash kisasszony, mit kezdünk a csikóval?

- KIFELÉ! Csak hagyjatok magamra. Majd én gondoskodom erről a húszsákról.

- Értettem Dash.

...

- Oh, Scootaloo... Miért? Hogy okozhattál ekkora csalódást nekem?

- Hidd már el nekem Rainbow, több mérnökre van szükségem. Nem tudjuk üzemben tartani a létesítményt ezzel az alamizsna munkaerővel, amit biztosítasz számunkra! Pizok nagy szégyen lenne végignézni, hogy a gyár darabokra hullik csak azért, mert te nem vagy hajlandó felvenni egy vagy két új munkást.

- Hide, kövess. Mégis mit vársz tőlem? Adjak fel egy hirdetést a Cloudsdale-i közlönyben? „Figyelem: Mérnököt keresünk csikó kizsigerelő és egyéb tömeggyilkos gépek karbantartására és kezelésére szivárvány előállításához. Versenyképes juttatások. Csak komoly jelentkezőknek.” Nem vehetünk fel csak úgy valakit.

- Celestia szerelmére, Rainbow! Néztél már rá erre az épületre mostanában? Tíz mérnök nem képes rendesen üzemben tartani hatszintnyi mindenféle időjárás előállító gépet. Arról nem is beszélve, hogy még a régi gyárat is egyben kell tartanunk, hogy ez az egész működőképes maradjon...

- Hide. Gyere velem.

Rainbow Dash felállt a székéből kissé nyögdécselve. A Cloudsdale-i Időjárás Társaság vezetése az elmúlt húsz évben elég hosszadalmas és megterhelő volt számára. A vállalat szó szerint felvirágozott az vezetése alatt, amit a Cloudsdale iránti ki nem hunyó hűsége hozott meg számára. Képes volt kiterjeszteni a pegazusok által vezérelt időjárást Equestria határain kívülre is, az ő beosztásában dolgozva könnyű volt utazni és világot látni.

Hide követte felettesét, miközben kivezette az ajtón. Az irodájából egy szűk, homályos folyosóra értek. A falak tökéletesen simák és mintázatoktól mentes felhők voltak, amiket csak egy-egy ajtó tört meg. A csődör számára egyértelmű volt, hogy Dash igyekszik visszafogni magát, de mégis képes volt nyugodt maradni, miközben beszélt.

- Hide, húsz évvel ez előtt még hibátlanul tudtad üzemeltetni ezt a létesítményt. Mi a Tartarusz történet? Miért nem tudod már ellátni a munkát, amiért megfizetünk? Meg magyaráznád ezt nekem?

- Azért, mert húsz évvel ez előtt háromszor ennyi alkalmazottam volt és a létesítmény tized ekkor volt mind méretét, mind összetettségét tekintve. A tartalék berendezéseket leszámítva csak egy Pegazus Gépezetet kellett üzemeltetnünk. Azóta a munkásaim nagy részét üzemi baleset érte, fegyelmi eljárás alá került, vagy csak egyszerűen megőrült.

- Őrült vagy, Hide. Őrült vagyok.

- Igen, de mi *felismertük*. Szóval azon túl, hogy már csak a legszerencsésebbek maradtak meg, már hat gépezetet kell üzemben tartanunk. Csak ezeknek a karbantartása felemészti az összes munkaidőnket!

- Hide, nézz körül. Nézd, mit építettem. Mit látsz ebben a teremben?

- A kevlár és acél szál keverőket.

- Pontosan. Kifejlesztettük ezeket a gépeket, hogy szövetekkel itathassuk át a felhőket, amelyek így szilárdak és könnyebbek maradnak a levegőnél.

Építővállalatok vásárolják az innen kikerülő készleteinket a bolygó minden pontján. A fenébe is, ezekből épült az egész Cloudsdale-i Időjárás komplexum!

- Hova akarsz ezzel kilyukadni Rainbow?

A kanca ügyet sem vetett a csődörre, inkább csak sürgette, hogy kövesse. Hide csak sóhajtott, majd követte, miután megigazított a fehér laborköpenyét.

- Oda nézz. – mondta Dash a fakó-kék szárnyával egy modern külsővel megáldott kockára mutatva, ami hatalmasnak látszott a környező munkásokhoz viszonyítva. A szőre időközben már megfakult és a sörénye sem volt már olyan élénk és színpompás, de nem voltak még ősz szálai.

- Csak az egyik Pegazus Gépezet? Mi olyan különleges benne?

- Az incidenst megelőzően, több póninyi jószágot igényelt egy szivárványnyi spectra kinyerése. A kutató csapatod munkájának köszönhetően képesek voltunk ezt leszorítani átlagosan két csikóra. Fejlődés Hide. Fejlődés!

- A fejlődésről jut eszembe...

- Később. Fejlődés, amit a hatékonyság növelésével és költségek csökkentésével értünk el. Nem tettünk úgy, mintha végtelen pénzmennyiség állna a rendelkezésünkre. Azt hiszed, hogy azok a százalmas kudarcok semmibe nem kerültek?

- Nem tudtam róla, hogy megrendeléseket adtunk a repülő iskoláknak az alkalmatlan idiotáikra.

- Vigyázz a szádra! Megvesztegetések, lefizetések, sok bitet emészt fel a titok megőrzése. Szóval mit vársz tőlem?

- Csak... egy alkalmazottat, Rainbow. Csak ennyit kérek, hogy Celestia rúgjon beléd. Egy nyamvadt mérnököt.

- Azt hiszem „előléptethetnék” egyet az alsóbb részlegből.

- Ó, Lunának legyen hála. Kérlek!

- Nos, akkor kövess, kérlek. Ha tényleg ennyire akarsz egy mérnököt, akkor a te döntésed lesz, hogy melykőjük kapja és hagyja hátra érte a családját.

- Persze, ez érthető.

Mutatta az utat a kanca tágra nyitva a szemeit egy nagy ajtónál. Egy sor elektromos síp szisszent fel, miközben az ajtó paneljei elhúzódva kinyíltak utat engedve egy sötét folyosóra. Az maguk mögött hagyott kivilágított teremmel szöges ellentétben, most mindkét pónit teljes sötétség borította be.

- Mégis a hosszabb úton megyünk?

Dash kissé frusztráltan felsóhajtott.

- Még nem fejeztem be. Nem vagyok meggyőződve róla, hogy tisztában vagy Cloudsdale fontosságával. Úgy gondoltam, hogy mielőtt fegyelmi eljárás alá vetnélek, megpróbálhatnák segíteni neked én magam.

Hide húzta a szája szélét. *Megkérdőjelezi a Gyár iránti hűségemet?*

Gyakorlatilag a semmiből építettem fel! De Dash úgy is úgy fog tenni, ahogy Dash tenni szokott... Jobb lesz csendben maradni. Ki tudja, Hide. Lehet, hogy hamarosan nyugdíjba vonulhatsz...

- És a legegyszerűbb módja, hogy megtudd, mennyire értékesek vagyunk Cloudsdale számára, ha azt nézzük, hogy hogyan működünk. Nincs igazam?

- Dehogyan nem Rainbow.

- Szólíts Dash kisasszonynak, kérlek. A felettesed vagyok, akár tetszik, akár nem.

- Természetesen, Dash kisasszony.

A falhoz ért és kinyitott egy rejtett ajtót. A feltároló teremben csak minimális világítás volt, ami éppen csak elég volt, hogy lássa hová lép. Bepasszírozták magukat a kis szobába, majd bezárták maguk mögött az ajtót.

- Tudnod kéne, hogy mi van itt.

- Egy 2-es osztályú Pegazus Gépezet, második kiadás. Széria száma: nyolc, nyolc, alfa, tangó...

- Remek, remek. És mit csinál, Hide?

- Éppen 70 °C-os maghőmérsékleten üzemel és 3 jószág/spectra hatékonysággal dolgozza fel a betöltött alapanyagot.

- Hide, hagyd a technikai zsargont.

- Szivárványokat csinál.

- Pontosan! De mivel a napnál is világosabb, hogy kerülöd a témát, had demonstráljam, hogy mit is csinál a gép. Az időzítés is jó, mivel pont most végzett a legutóbbi kudarcával. - Dash megköszöri a torkát, a bűgő gépet figyelve. Néhány pillanattal később a mellette álló csődörhöz kezdett suttogni sátáni vigyorral az arcán. – A folyamat úgy kezdődik, mint minden más gyártási művelet. A nyers alapanyagot a gépbe vezető futószalagra helyezik.

Két izmos csődör, akiken csak úgy feszült az egyenruha, egy törékeny, kék csikót szíjaztak a szalagra. Meg volt rémülve, a lábai pedig maga alá voltak kötözve. Az előtte tornyosuló Pegazus gépezettel kellett farkasszemet néznie, és még ha akart, se tudott volna másfelé nézni.

- A gép behúzza az alapanyagot az elsődleges feldolgozó egységébe, ahol megmunkálható méretűre tördeli.

- Ne... Ne! Segítség! Luna! Celestia! Á, segítség, segítség, bármely póni SE-
ÁÁÁUGH!

Hide közelről és rendületlenül figyelte a jelenetet, ahogy a bonckések és horgok berántják a csikót a Pegazus gépezetbe. Lézerek pásztázták végig a kék pegazust, meghatározva a végtagjai helyeit. A hatalmas pengék zúgva pozícióba álltak, majd lecsaptak a csikóra, levágva a lábait.

- Miután megmunkálta a csikót, az alapanyagot továbbítja a másodlagos feldolgozó egységnek, ami a titkos technológiánkkal lebontja a húst és kinyeri belőle a spectrát.

Hide bólintott, bár nagyon koncentrálnia kellett, hogy hallja Dash-t a gép vibráló hangja mellett. A sikoltozás cseppfolyóssá vált, majd bugyogva semmivé vált.

- Ezt követően a spectrát az alattunk elhelyezkedő keverő részlegbe továbbítja, ahol te is jól tudod, mi lesz vele.

- Igen, igen... - hadarta el Hide Dash-t sürgetve. – Ez mind szép és jó és értem is, de foglalkozhatnánk már végre az új mérnökömmel Dash?

- Rendben. – sóhajtott fel Rainbow a nyakát dörzsölve a patájával. – Nagyon szeretném, ha több energiát fektetnél ebbe. Nagyon jó barátom vagy és nagyon nem szeretnék elveszíteni.

Hide megnyomott egy gombot a falon, amire a felhők szétnyíltak feltárva egy szűk liftaknát. Bementek, majd megálltak az ajtó két oldalán. Egy gyors retina vizsgálat után az ajtók lassan becsukódtak mögöttük, majd hevesen rázkódva, lassan elindult lefelé a gyár alsó részlegébe.

- Te is egy jó barát vagy nekem Dash és hidd el, szeretem ezt a munkát. Már azon első dicső és csodálatos napon beleszerettem ebbe a munkába, amikor láthattam a munkám eredményét. Az első szivárvány, ami az első általam felügyelt selejtkupacból készült... Először mér elborzasztott, hogy mit is művelünk, de miután láttam, hogy milyen boldoggá tesszük Equestriát és milyen biztonságban tudjuk Cloudsdale-t... minden a helyére került.

Dash szemeit is elhomályosította a nosztalgia, majd gyengéden a csődörre nézett.

- Szóval nem fáradtál még bele?

- Az egekre, nem! Csak frusztrált vagyok Dash. Csak nézz itt körül. A dolgok megváltoztak a renoválás óta. A felső részleg, a régi és az új is, belevész abba az állandó viharfelhőbe. „Versenyelőny”. Azt hiszem így adtad elő a Hercegnőnek. A két szint helyett, amiben egy gépezetet kellett volna csak karbantartani, hatot sóztál rám és nem csak egy Pegazus gépezettel, hanem felhőkeményítőkkal, nagyfeszültségű jég kristályosítóval és persze azokkal a szobákkal, ahol a selejteket tartjuk, akik mindezeket működtetik. Néha azt kívánom, hogy bárcsak visszamehetnék a Fő Előadó terembe és...

Dash vidám arckifejezése hirtelen abszurd félelembe csapott át.

- Ne. Ezt most fejezd be! Soha, egy póni sem mehet be oda, hacsak én külön nem kérem meg rá! Miért akarnál odamenni?

- Dash, Dash, nyugi! Nem úgy értettem! Én csak... Dash!

Hide megütötte a szivárvány sörényű kancát, aki azonnal el is esett. A kidülledő szemei végre megnyugodtak, majd felnézett a csődörre. Lihegve Hide felé nyúlt, aki ismét segített neki lábra állni.

- Én... Köszönöm és bocsánat.

- Minden rendben.

- Oh, amíg van egy percünk, mondtad, hogy valami eszedbe jutott a gépezetről?

- Az egyik kutatóm adta ezt nekem ezt a levelet és ragaszkodott hozzá, hogy olvasd el. Ez egy ilyen „Csak a te neked” típusú dolog. – mondta Hide, majd beletúrt a köpenye zsebébe és előhalászott belőle egy jegyzetet. Odadobta Dash-nek, aki érdeklődő tekintettel kapta el. Csendesen olvasta. Hide eközben komolyan figyelte, hogy mit vált ki belőle.

Dash szemei ismét tágra nyíltak, majd remegő lábakkal tovább olvasta.

- ...Mennyi... Mennyi ideje? Mennyi ideje van ez fejlesztés alatt?

- Tessék?

- Ne szórakozz velem Hide! Ezt neked is olvasnod kellett! Mennyi ideje dolgozik a csapatod ezen?!

Hide elhallgatott egy pillanatra, hogy alaposan kigondolja a válaszát.

- Dr. Test Tube egy teljesen más projekten dolgozott. Megbíztad, hogy vizsgálja meg, hogy ki tudnánk-e nyerni valami más erőforrást is a gyártási selejtekből. Azon kísérletezett, hogy a bőrt fel tudnánk-e használni felhő szilárdítónak. Élő szövetet a kevlár helyett. Tegnap este azonban felfedezte, hogy ki tudnánk nyerni spectrát a nélkül is, hogy bármi kárt okoznánk az alapanyagban.

Dash a földet bámulva suttogott.

- Már több mint húsz éve vezetem ezt a vállalatot. Láttam barátokat és családtagokat áthaladni azokon az ajtókon a futószalagokra. És... te most azt akarod nekem, mondani feleslegesen? – kiáltotta Dash szinte már üvöltve. - Az... az egész incidens *elkerülhető* lett volna? Te most *komolyan* szórakozol velem!?

- Dash, ez a technológia múlt évig még nem is létezett! Nem éri meg a múlton rágódni. Gondolj a jövőre. Nem kell több csikót megölnünk! Véralásból is

csinálhatnánk. „Egy Jobb Cloudsdale-ért!” Csak gondold bele, a csődörök és kancák csak úgy özönlenének. Ez gyakorlatilag egy kifogyhatatlan erőforrás és fizethetnénk nekik az véradományokért. Ki tudna ellenállni a gondolatnak, hogy része lehetne egy szivárványnak? Dash, csak gondold bele.

- Csak... gondoldj bele. Aligha. Állítsd le a programot. Helyezd át Dr. Test Tube-ot a Lóféle Erőforrásokhoz. Személyesen szeretném kideríteni, hogy hány tollat lehet belőle egyenként kitépni, mielőtt elveszítené az eszméletét. És... és ezt követően majd megnézzük, hogy milyen jól tud dolgozni mellső paták nélkül. Csak a patákat, ne feledd. Nem engedhetem meg magamnak... hogy rámpákkal szereljem fel a létesítményt.

- Dash, ez hallatlan! Neked meg mégis mi bajod? Ez egy elfogadható módja, hogy tovább növeljük Cloudsdale és a mén dicsőségét, a vállalat értékét és hogy végre felhagyhassunk ezzel az értelmetlen öldökléssel, amit ezer éve művelünk!

- Értelmetlen? Látod, ez, ami engem aggaszt. Ez nem értelmetlen. Mi teszünk Cloudsdale-nek egy szívességet azzal, hogy kigyomláljuk azokat, aki nem méltók a neve viselésére. Azt hiszem ez az, amiről te megfeledkezel! És ha már itt tarunk, mégis hogy gondoltad ennek a kihirdetését? Hagynunk kéne, hogy az egész világ megtudja, mit tettünk? A cég tönkremenne! Celestia megölne mindnyájunkat.

- Nos... lehet, hogy tiszta lappal kellene újra kezdenünk.

- Mióta lettél ilyen öntudatos? Nem Hide és az a végső döntésem. Megértetted?

A lift megrázkódott, majd az ajtók kinyíltak. A barlangszerű Szivárvány Keverő terem tárult fel előttük. Rainbow nagy levegőt vett élvezve a friss levegőt, amit hónapok óta nem érezhetett, nem is figyelve az őt körülvevő döbbent dolgozókkal. A többségük még soha nem is látta a Cloudsdale-i Időjárás Társaság vezetőjét, és még kevesebb reménykedett benne.

Félelem kerítette hatalmába a teremben dolgozókat. Ha láthattak egy pónit a Felső Részlegről az általában azt jelentette, hogy egy másik hullazsák érkezik le velük vagy, hogy valaki el fog tűnni velük az ajtók mögött, míg új hallott nem érkezik.

- A nevem, *Dash*. – Hide leült. - Dr. Atmosphere és van egy bizonyos fokú végzettségem, mint tudod. - Atmosphere egy hasonló köpenyeket viselő csoport felé mutatott. – Ti ott! Melyikőtök egyedülálló és nincs párkapcsolatban?

Négy pegazus azonnal elvihartzott két kancát hátrahagyva, akik kétségbeesetten nézelődtek jobbra-balra, valamiféle segítséget keresve.

- Rendben. Te! – mutatott rá Dr. Atmosphere a sötétvörös patájával az elsőre: egy nagyobb, világoszöld kancára. – Mennyi ideje dolgozol a Cloudsdale-i Időjárásnál?

- N-négy é-é-éve, u-uram.

- Te. – mutatott rá Atmosphere a másik kancára. Nagyot nyelt és a fakókék teste szinte elveszett az impozáns csődör árnyékában.

- Hat hónap, uram.

- Tökéletes. Te. Zöldike. Gyere velem. Épp most lettél előléptetve. Mondj búcsút és, ahogy a régi mondás tartja... - Atmosphere elhallgatott és igyekezett visszafogni Dash iránti dühét, miközben megköszöri a torkát.

- A... a mondás?

- Üdv öszvérek! Üdv... a Szivárvány Gyárban!

Vihogott Atmosphere, gyakorlatilag maga után vonszolva a rémült kancát a liftbe. Dash sem tudta már elrejtteni a jellegzetes vigyorát, belenézve a dolgozók szemébe, amíg a lift ajtaja be nem zárult.

A kocsi hevesen rázkódott a levegőben, miközben hideg szellőkések dobálták ide-oda. Cloud Cover felnézett és szemügyre véve a környezetét.

Még mindig nem volt biztos benne, hogy hogyan bukhatta el a vizsgát. Valami olyasmi volt, hogy túl hamar csukta össze a szárnyait vagy ilyesmi, de mindez már nem számított. Cloud csak annyit tudott, hogy útban van Cloudsdale felé és kifelé Equestriából, illetve a családjá és a barátai addigi emlékeiből és életeiből. És mindez nem volt fair.

- De mi 'fair' egyáltalán? – sóhajtott fel a poros lila csikó keresve valami, bármit maga körül, ami elviselhetőbbé tehetné számára az utazást. De csak négy másik csendes és magányos csikót látott maga körül, így Cloud már el is vetette a beszélgetés ötletét. Először még próbálták átbeszélgetni az utazást, de rövidesen rájöttek, hogy csakis a saját kínos kudarcaikat tudnák kibeszélni.

Cloud sóhajtozva beletúrt a zöldeskék sörényébe, majd ismét nekidőlt a kocsin, hideg fa falának és erőltetetten próbált meredni maga elé a semmibe.

- Kinek kell Cloudsdale egyáltalán?- hazudta saját magának. *„Ki akarok becsapni? Mindannyiúnknak szüksége van Cloudsdale-re... Oh, Celestia, ki érdemel ilyesmit? Mit rontottunk el? Nem, nyugodj meg Cloud... Ez most nem a legjobb pillanat, hogy elhagyd magad. Miért is ne... élvezd az utazást. Rúgj belém.*

Éppen a sárga szemeiből igyekezett kidörgölni az álmoságot a patáival, amikor egy villámlás fénye szaladt végig rajta és a környező csikókon. Felszökött és halk, de rémült kiáltása a többi csikóéval együtt visszhangzott. Miután a félelmét legyűrte, tekintetét a fényforrás felé fordította és észrevette egy repedést a kocsin falán. Miután megbizonyosodott róla, hogy senki sem figyel, arcát a réshez szegezte.

Az ég viharos volt odakint és mindenfelé villámló felhők gomolyogtak. Az egyik villám úgy megrémítette, hogy félő volt, hogy még az oxigént is kirázza a tüdejéből.

Ez fura. Nem kellett volna már magunk mögött hagynunk ezt a vihart? Olyan, mintha már órák óta benne lennénk... Lehet, hogy már elhagytuk Equestriát. Ez is egy olyan hely lenne, ahol a Cloudsdale-i időjárás nem mérsékli az időjárást? Ennek lenne logikus alapja, aszem. Kivinnék a bukottakat oda, ahová nem értékesítenek?

Ekkor egy villám éppen csak néhány centire csapott le az orra előtt, aminek a lökéshulláma azonnal hátra is lökte Cloud-ot.

- Aúúúúúúúú! Aúúúúúúúú! Aaaugh!

- Cloud! Cloud! Luna szerelmére, ne *sikoltozz!*

Pofozta fel a lila csikót egy másik fakó-narancssárga a kabin falának nyomva.

- Corona, te... megütöttél... - dűnnyögte Cloud Cover patáját a fájó arcához szorítva.

- Én... sajnálom, Cloud. De ismersz, előbb cselekszem, minthogy átgondolnám azt.

- K-köszí. Szükségem volt rá. Nézd, Corona, tudom, hogy már mindannyian belefáradtunk ebbe a témába, de engem előbb hoztak ide... Te min buktál el? Mi történt?

A csődörccsíkó megdörzsölte a nyakát, majd lenézett a cuki jegyére. Egy szárnyas aranypatkó volt, ami nagyon hasonlított a gyorsaság egyik istenéére, akiről az Equestriai Mitológiában tanultak.

- Mindent túl gyorsan csináltam, mint általában. Heh, és a többi póni meg azt mondogatta, hogy hasznos tagja leszek a ménnek. Ki gondolta volna, hogy nem leszek képes bevenni az éles kanyarokat, hogy átrepüljek a karikákon? Nem értem én ezt Cloud. Miért kell elmennünk? Te vagy az okosabbik azzal a sok újságírással a hátad mögött. Mond meg, miért?

- Nem tudom Corona... csak azért, mert a szerkesztője voltam az akadémiai újságnak, még jelenti azt, hogy mindent megérték.

- Mi lenne a legjobb tipped?

- Nos, ez Cloudsdale, nem igaz? Láttál már valaha olyan pegazust az időjárás csapatban, akinek valami fizikai vagy szellemi fogyatékosága volt?

- Nem mondhatnám.

- Pontosan. Ezért küldtek el minket, azt hiszem. Hogy megóvják a tökéletes képet. Ez így már érthető, aszem... Nem akarnák egy olyan faj tagja lenni, mint az unikornisoké vagy a föld póniké. Hibák... Nem lehetnek hibáink.

- De miért nem?

- Tessék?

- Mi baj van azzal, hogy póni vagy? Cloud, pónik követnek el hibákat. Minden póni. Miért Cloudsdale-é az utolsó szó abban, hogy mi a túrhetetlen gyengeség jele?

- Nem tudom Corona és valójában nem is érdekel.

- Még elképzelésed sincs? Ebben kételkednék. Túl sokat agyalsz ahhoz, hogy ne legyen véleményed.

- A vélemények értelmetlenek a nagy...

- Nincs más, amiről beszélhetnél.

- ...Rendben. „Minden nagy dolog nagy felelősséggel is jár”, igaz? Hallottad már ezt korábban, igaz?

- Persze. – bólított Corona lefeküdve Cloud Cover mellé. Újabb villám csapott le a közelükben és ez a velejükig kirázta őket. Mintha még a vihar is hangosabban kezdett volna kopácsolni a kocsi tetején. Jéghideg esővíz kezdett hullani rájuk a lyukacsos fatetön keresztül, így egymáshoz bújtak, hogy melegen tartsák egymást.

- Oké. – sóhajtott fel a lila csikó, majd megpróbált visszaemlékezni a cikkekre, amiket még a Repülő iskolában írt ebben a témában. Szórakozottan lenézett a cuki jegyére, ami egy író toll és egy jegyzetömb volt, mielőtt folytatta volna. - Cloudsdale büszke arra, hogy az egyik legnagyobb dolog és így természetes, hogy ez nagy felelősséggel is jár: teljes és mindent átfogó irányítás nem csak Equestria időjárása felett, hanem most már majdnem az egész világon. Az időjárás befolyással van az ökoszisztémára, ami hatással van a gazdaságra, ami pedig hatással van az egész szociális rendszerünkre, amire támaszkodunk, hogy életben maradjunk. Szóval, ez egy elég nagy dolog. Amekkora terhet ró ezzel Equestriára nem csoda, hogy Cloudsdale-nek nagyon igyekeznie kell. A kudarc következményei sokkal súlyosabbak lennének, mint amit Cloudsdale-nek tennie kell a sikerért. Szóval egy globális összeomlás megelőzése érdekében a mi száműzetésünk eléggé indokolt lehet. Lehet ennek alapja?

- Sok bonyolult szót használsz.

- ...El kellett távolítaniuk bennünket, hogy Cloudsdale sikeres maradjon.

- Ebben van valami. – sóhajtott fel Corona a földre helyezve a fejét, majd egy pillanatnyi kínos csendet követően a szemei ismét a résen túli látványra terelődtek.

Ha mindez tényleg a Mén érdekében történik, akkor miért is haragudhatnak miatta? Cloud Cover unottan körbeforgatta a szemeit, majd hátradőlt és igyekezett nem tudomást venni a külvilágról. *Mi lehet ott egyáltalán, amivel foglalkoznom kellene?*

- Hé, azt hittem, hogy elhagyjuk Equestriát.

- Elhagyjuk. Miért?

- Mert szinte biztos vagyok benne, hogy az ott a Cloudsdale-i Időjárás Társaság odalent...

- Az nem lehet, had nézzem meg. – Az újságíró arrébb lökte a barátját és belenézett a viharba.

Ez nem lehetséges. Gondolta magában, miközben bambán bámult kifelé az összetéveszthetetlen komplexumra. *Mi a Tartarusz folyik itt?*

- Hé, Cloud, nem a repülés tilalmi zónában vagyunk?

Igaza van... De eddig még soha senkit sem engedtek ilyen közel a Társasághoz. Egyszer sem a húsz éves fennállása óta.

Corona talált egy másik lyukat a falon Cloud mellett, így mellé állva most már együtt néztek ki izgatottan.

- Váó, azt nézd. A Régi Gyár odafent. Azok a bővítmények. Ez hatalmas!

Cloud Cover nem volt képes levenni a szemét a látványról. Ahogy a vihar kezdett kitisztulni előttük feltűnt a Régi Gyár is. Az építmény, ami már egy évezrede áll Cloudsdale csúcsán. Felette azonban hat új szint helyezkedett el, amit a Felső Gyár titkos gépezetének súlyos üzemzavara után építettek. Magát a létesítményt egy olyan indulatos és rémisztő vihar vette körbe, amely oly sötét volt, mintha elszívná a maga körül a fényt. Gomolygott és lassan egybeolvadt vele, mintha csak egy alvó oriás képét akarná mutatni, aki óvón őrzi az arany tojását.

A két csikó aggódva figyelte, ahogy a kocsí az építmény eleje felé haladt velük. Ritka volt, hogy egy póni, aki nem dolgozott közvetlenül a Cloudsdale-i Időjárásnak, bejuthasson, vagy akár csak a közelébe mehessen.

Ez hallatlan. Mit keresünk mi itt?

Ekkor a kabin hirtelen irányt váltott, még jobban összezavar a két csikót és egyenesen belevetette magát a koromfekete szmogba, ahol az utolsó fénypontok is kihunytak. A gondolataikkal magukra hagyva, a csikók visszaültek a rémült bajtársaik közé.

Dr. Atmosphere kihúzott egy széket, leült, majd belekezdett. – Szóval... - mondta a világoszöld kancának, aki a hideg fém asztal másik oldalán ült. A kanca izzadt az apró, mesterséges fénnel megvilágított interjúszobában. Nem volt semmi más sem odabent, ami elterelhette volna a figyelmét; csak a csillogó felhő falak, az asztal és a kajánul mosolygó csődör, aki közé és az ajtó közé állt. - Szóval.

- ...Szóval? – kérdezte halkán és bizonytalanul.

- Szóval.

- ...Do-Doktor Atmosphere?

- Igen! Az pontosan én vagyok. De mivel előreláthatólag nagyon sok időt fogunk együtt tölteni, nyugodtan szólítson csak Hide-nak. Nos... - szakította félbe a mondatát a gyűrött labor köpenyében kotorászva. Hamarosan elővette egy kapcsos írotáblát, amit pontos és precíz mozdulatokkal az asztalra helyezett. A szárnyával kihajtotta a szemüvegét, majd feltette. – Butterwing kisasszony? – nézett fel Hide felhúzza a szemöldökét. – Milyen szokatlan név.

- Gentle! Gentle Butterwing. Kérem, szólítson Gentle... Utálom a családneveimet.

- Gentle. Milyen érdekes. Nos, Gentle, mik voltak a feladatai az Alsó Gyárban?

- Mechanikai mérnök, Dr. Atmos...

- Ha még egyszer Atmosphere-nek nevezel, akkor a továbbiakban Butterwing-nek foglak szólítani. A hivatalos formulát szeretem megtartani azokra az időkre, amikor a jelentéktelen vizsga selejtekkel dolgozunk.

- Vizsga selejtek? Nem tudom követni.

- Gentle, a feladatai. Alsó Gyári feladatok.

- Igen... Elnézést. – dörzsölte meg közben a nyakát Gentle egy kezdeti fejfájást érezve. Kihasználta az időt arra is, hogy kinyújtóztassa a szárnyait. *Mit tettem az életemmel... Hol vagyok? Egyáltalán hogy kerültem ebbe kalamajkába? A zöld*

pegazus egy mélyet sóhajtott, majd kihúzta magát és megpróbált a csődör szemébe nézni.

Gentle testét átjárta a félelem. Nem tudta beazonosítani a félelme forrását, de amikor Atmosphere acélos szemeibe nézett, minden megváltozott. Volt bennük valami, valami elfojtott sötétség, amelyből sugárzott a szintiszta gyűlölet és az évtizedes harag. Gentle megborzongott, majd lesütötte tekintetét az asztalra.

- A mechanikai mérnökök részlegén dolgoztam. A munkám a porlasztók és a szivárvány medencék csöveinek karbantartása volt. Múlt évben megbíztak azzal is, hogy tervezzek egy hatékonyabb felhő generátort, de néhány hónap alatt végeztem annak a jelentésével.

Hide hátradőlt füttyülve. – Tudtam, hogy ismerős volt a neved valahonnan. Gentle, olvastam azt a jelentést. Kiváló logika volt a kondenzátorokat a belső hűtés mellé helyezni. Örömmel tudathatom veled, hogy az a jelentés éppen most lett jóváhagyva Dash kisasszony által és jövő hónapban már alkalmazásba is kerül. - Hide felemelte az írotábláját és lejegyzett rá valamit, egy mosolyt is megengedve magának.

Gentle visszafogta a lelkesedését félve attól, hogy a heves érzelmi kitörése, legyen az jó vagy akármilyen, hogyan befolyásolná az interjút. Összeszedte magát, majd ismét felnézett az asztalról, de még mindig kerülve Hide tekintetét.

- Mond, Gentle... – állt fel Hide, aki ezt követően a zöld kanca mögé sétált az asztalt megkerülve. – Tudsz bármit is a Felső Gyárról?

- Tudom, hogy két részlege van, a régi gyár és az új gyár.

- Jó, nagyon jó. Mit tudsz még?

- A régi gyár leginkább az új gyár és az alsó gyár közötti anyagszállító rendszereknek biztosít helyet. Az új gyár felelős a Spectra előállításáért és a kutatás-fejlesztésért.

- Fantasztikus! - Hide nevetett és hátra veregette Gentle-t, mielőtt visszament volna az asztalhoz. A kanca mellett állt és különös tekintettel nézett le rá. – De azt tudod, hogy miből készül a Spectra?

- Nem, uram.

- Nos, hamarosan megtudod, gratulálok! Azon kevesek egyike vagy, aki megtudja, hogy mi a Spectra fő összetevője. Nézz rám Gentle.

Minden cseppnyi akarateréjére szüksége volt, hogy képes legyen Hide-ra nézni, de úgy tett. Amint így tett, az az ismerős félelem ismét átjárta és úgy érezte, mintha a kiszívták volna a lelkét azokon a retinákon keresztül.

- A Spectra egy színezék a pónik testében, ami felelős a bundád és a sörényed színéért. Mágikusan megkötött, ami gondoskodik róla, hogy friss maradjon, megváltozhasson és átáramolhasson a pónin. Ugyan ez a mágikus kötés felelős a cucci jegyekért is, tudtad ezt? Nélküle mind csupaszfárúak lennénk, mindörökké.

- Ez... érdekes.

- Nos, ezek után már lehet némi fogalmad arról, hogy mi a fő alapanyagunk.

- F-fogalmam s-sincs...

- Kérlek, mond ki Gentle. Alig várom, hogy halljam, amit mondani akarnál.

Gentle remegett a székében és idegességében a sörényét simogatta, miközben igyekezett feldolgozni mindazt, amit az imént hallott. Izzadság gyöngyözött az arcán, de megkockáztatta, hogy a csődörre nézzen. Ő csak ült ott, hidegen, mozdulatlanul, közönyösen számító tekintettel. A patáit egymáshoz tartva és a könnyörtelen acél asztalon kopogva velük. A hang pedig csak egyre hangosabb és élesebb kezdett visszhangzani a fejében

Tap. Tap. Tap. TAP. TAP. TAP. TAP! TAP! TAP!

- Ez lehetetlen! – tört elő Gentle-ből rúgva el magát az asztaltól. Patájával a székére csapott, majd kiborult belőle és a földre esett. - Ez... Ez nem lehetséges! Cloudsdale észrevette volna! Celestia észrevette volna a hiányzó pónikat!

Hide Gentle fölé állt és nyugodtan kinyújtotta felé az egyik szárnyát, hogy felsegítse. A kanca úgy nézett a szárnyra, mintha mérgezett lenne és miközben Hide beszélt, ő hátrálni próbált. – Na de Butterwing kisasszony. – kacagott fel még mindig kitarva a szárnyát. – Ki beszélt itt ártatlan pónik elfogásáról? Celestiára, meg sem fordulna a fejünkben, hogy ilyet tegyünk! Biztosíthatlak róla, hogy túlliheged a dolgot.

Gentle-nek szánakozva konyultak le a fülei, de végre elfogadta a kinyújtott szárnyat és felállt, majd visszaült a székébe. – Sajnálom. - dűnnyögte. – Csak kicsit aggódtam. A nagy titkolózás meg ilyesmi miatt. Egy csomó munkás meg merne rá esküdni, hogy ez egy szellemjárta hely. Szóval, ha nem ártatlan pónikból, akkor miből? – Megkockáztatott egy kacajt és megkönnyebbülésére Hide is viszonzta azt. – Ha nem ártatlan pónikból, akkor *miből készül a Spectra?*

- Bűnös csikókból. – csapott hahotázva az asztalra Hide.

Gentle megszeppent.

- Gentle? Hahó!

- M-miben bűnösek?

- Természetesen abban, hogy elbukták a repülési vizsgájukat.

Ezt nem mondhatja komolyan. Úgy mondja ezt... mintha ez olyan egyértelmű lenne számomra.

- Te... te szörnyeteg!

- Oh, szóval mi lennének a szörnyetegek? Had magyarázzak el neked valamit, Gentle és remélem, hogy nagyon figyelsz majd. Azok a szánalmas, „pegazusnak” nevezett senkik az igazi bűnözők. Veszélyt jelentenek Cloudsdale lényegére. A hírnév hatalommal jár Gentle, és a hatalom halhatatlanságot hoz. A jó hírünk nem is létezhetne, ha bénaszárnyú, reménytelen idioták üllöket ejtenének a föld pónik fejére jó dolgukban. Szóval, ha nem tudjuk fenntartani a jó hírünket, akkor elveszítjük a halhatatlanságunkat!

- De ők csak *gyerekek* a Mén szerelmére! Én nem lehetek ennek részese... ez *örület!*

Hide csak állt és lesütve rázta a fejét.

- Á, Gentle, Gentle, Gentle... féltem, hogy nem egészen fogod érteni ezt a Cloudsdale-i Időjárás szempontjából. Egy új munkatársunk sem érti meg. Ezért is van nagyon komoly hivatalos szabályozásunk a kérdés ügyében!

- Elutasítom.

- Ez nem ilyen egyszerű drágaságom. Remélem, hogy most nagyon figyelsz. – Gentle érezte, ahogy a csődör közelebb hajol hozzá a háta mögül és a lehelete a szőrét csiklandozza. - Minden új felső gyári alkalmazott jogosult egy döntésre.

- ...

- Ha önként felajánlod magadat Spectra előállításához, akkor hagyjuk, hogy egy teszt selejt szabadon távozhasson. Sose fogja megtudni, hogy elbukott. Sajnálatos módon elmehet, és teljes életet élhetnek a te döntésed árán. Ez aztán az eszement dolog, nemde? Halj meg, csak hogy egy undorító kis vakarcs tovább szennyezhesse a jó hírünket? – nevetett Hide teljes szívéből Gentle hátát veregetve. – Hát nem vérlázító?

- Ez... hogy kényszeríthettek valakit egy ilyen döntésre? Ti szívtelen rohadékok!

- Ha nem leszel hajlandó dönteni, akkor *mindkettőtök* életét elveszük. De ne bánkódj miatta! Nagyon, nagyon kevesen éltek ezzel a döntéssel. A Cloudsdale-i Időjárásnál eltöltött karrierem ideje alatt, ha egy maréknyival találkoztam. Ez egy igen csak értelmetlen dolog, mint azt sejtetted. Anno megmentettünk egy sárga csikót évtizedekkel ezelőtt, de csupán két napra rá, hogy „átment” a vizsgán, lezuhant a földre és soha többé nem láttuk. – mosolygott nosztalgikusan, ahogy felidézte maga előtt, ahogy az a haszontalan póni úgy zuhan le az égből, akár egy bögöly. - Egy kicsivel korábban megmentettünk egy kancsal pegazust, akinek beteges megszállottsága volt a buborékok iránt. Rá egy évre felpofozta egy Királyi Gárdista és ezt követően magáról kellett gondoskodnia a felszínen.

- Miért mondod ez el nekem? - Gentle sírt és a patáiba temette az arcát.

- Azért, mert nagyon utálnám magam, ha hagynám, hogy egy olyan fantasztikus mérnök, mint te, feladná magát csak, hogy egy trágárság szabadon élhessen.

- N-nos... ha innen nézzük a dolgot...

- Roppant meggyőző, nemde?

Miután egy könnycsepp a patái közül az asztalra hullott Gentle bólított.

- Én... Én visszautasítom az ajánlatot. Én... inkább elfogadom a pozíciót.

- Nagyszerű! - csukta össze Dr. Atmosphere az aktáját, majd tette látványosan zsebre. – Az irodám a folyosó végén van jobbra. Kérlek, ott keress, ha készen állsz. Üdvözöllek a Cloudsdale-i Időjárás Társaság felső gyárában Gentle Butterwing! Biztos vagyok benne, hogy meg fogsz örülni a munkánkért és a fejlődésünkért. – A csődör szó szerint sugárzott az örömtől, miközben becsukta az iroda ajtaját.

Gentle csak zokogott.

- Emlékeztek arra, amelyiknek az a degeneratív növekedési zavara volt?

- Ja-ja, az a kékes-rózsaszín... három évvel korábbról?

- Ő volt az fiúk, ő biza. Öregem, nem ő volt az a harcias kancacsikó?

- Minden körbe-körbe táncol... hahaha! Hahahahah! Hehehehahahahahah!

- Va'aki a'on má' egy maflást Contrail-nek! Má' me'int becsiccsent.

A másik két pegazus közül az egyik átnyúlt a nedves és lestrapált kanapén és erőteljesen patalendítéssel bevert egyet az égszínkéek Contrail-nek. A többiek egyből harsány nevetésbe törtek ki, miután Contrail hisztériája egy véget nem érő csendes kuncogásba váltott át a földön összekuporodva az oldalán feküdve.

- Lunára mondom, én vagyok itt az egyetlen épelméjű.

- Ép elme, Pipe Wrench? Mi a Tartaruszt akar ez a szó jelenteni? – kérdezte egy sötétnarancssárga, hosszú, sárga sörényű pegazus a felettesétől.

Pipe Wrench csatahajó szürke volt egy csavar és egy anya cuki jeggyel. A már alapból is világosszürke szőre ősz és kifakult volt. Az arcát mély ráncok hálózták be, tanúskodva a stresszes életéről. Úgy tűnt, hogy Pipe Wrench folyamatos pislogással próbálja elűzni az álmoságot a szemeiből, de sikertelenül. Sóhajtozva bár, de végül válaszol a csődör a beosztottjának.

- A' je'enti Gauge, ho' e' idő'en mind úgy ra'aszkodtunk az e'ménkhez, mint ahogy ti ragaszkodtok a...

- Á, állítsd már le maga... magadat Pipe! Nem kell felkapni a vizet azon... Haha... ragaszkodjunk a saját.. hehehe! Hahahahahah!

A két csődör Contrail mellett nem is nagyon figyelt rá, amikor ismét elfogta egy újabb eszeveszett nevetési roham. Egy perccel később Pipe Wrench pislogott, majd felnézett.

- Csak annyit akartam mondani, hogy a jó'an eszed e'vesztése ne' e' vicc.

- VICC?! HAHHAHAHAHAH!

Gauge berúgta Contrail-t a templomba, orvosolva az idegesítő vihogását.

- Ejnye, neki aztán tényleg nincs humorérzéke. - förmedt rá a narancssárga pegazus. – Ő az egyetlen köztünk, akinek van képesítése a kávégép javításához.

- É' nem bí'nám rá az é'temet a'a a gépre fiacskám. U'e tu'od, ho' va'ószínű'eg a'ok a nyamvadt 'égi egységek működtetik? É'mondom néked öcskös, e' a hely bá'melyik pi'anatban a da'abjaira hú'hat, nemde?

Gauge egy kicsit felemelte a fejét, majd ösztönösen elkezdett gyors ütemben kopogni az asztalon a patájával. Ő és Pipe Wrench farkasszemet néztek egymással, ami eltarthatott másodpercekig, órákig vagy napokig is. Nem volt már semmiféle időérzékük sem. Ahogy Gauge szereti előadni: ők már beleöltek annyit abba, hogy a nap fényesen ragyoghasson, hogy már nem áll szándékukban élvezni. A mérnök hirtelen megtörte a csendet

- *Mi van?*

- Gyár. Megő'. Nem e'ég óvatos.

- Oh, persze, biztos úgy van Pipe. Már évek óta tudom ezt. Mindenki tudja ezt. Mire akarsz kilyukadni ezzel?

- ...Passz. Bá' nem bánám a kávét.

A félreeső pihenőszoba ajtaja hirtelen kitárult, elárasztva a szűk és sötét teret a folyosóról beáramló mesterséges fénnel.

- A Mén szerelmére, mi van veletek ti bűzölgő sarlatánok? Kapcsold fel azt a rohadt villanyt!

- Francba, bocsánat Dr. Atmosphere! Nem számítottunk arra, hogy ilyen hamar visszaér! Majd Contrail kipucolja a helyet... - utalt Gauge a földön nyáladzó kék csődörrre. – Egy kicsit szórakozott most.

- Bevette a kiutalt gyógyszereit?

- Még szép, hogy nem.

- Remek. Ebben az épületben egy csavarkulcsos pszichopata póninál már csak egy szellemi fogyatékos lehet rosszabb. Ti hárman már elég bajt jelentetek azon a szinten.

- Mi is sze'etünk Doki. E' újabb csőtörés? Szivá'vány spriccel a' ánuszábó'?

- A te ülepedből fog szivárvány „spriccelni”, ha nem csipkeded magad és tanulsz meg rendesen beszélni Pipe Wrench. Nem. Minden rendben. Csak be szeretnék mutatni titeket a Cloudsdale-i Időjárás Felső Gyárának legújabb munkatársának. A neve Gentle.

A világoszöld kanca Dr Atmosphere mögött remegett és a fejét rázta a rózsaszín sörénye mögött rejtőzködőve.

- Jaj, ne csináld már Gentle! Nem kell tartanod ettől a háromtól. Kivéve talán... – a doktor előhúzta, majd megbökdöste a rángatózó kék pónit a patájával. - Contrail-t. De ne is foglalkozz vele. Ami a realitás szintjén hiányzik belőle, azt ellensúlyozza a hatékonyságában.

Gauge átkarolt Gentle vállai felett és bevezette a pihenő szobába. – Gentle, kérlek, nyugi! Foglalj helyet a díványon. Vigyázz a rugókkal. Hozhatok neked valamit? Vízet? Kávébabokat vízben?

- M-mi baj van a kávégéppel?

- Ez a legrosszabb dolog. – vágott közbe Atmosphere, letelepedve a fekvő fotelbe. – Egy nap csak úgy megadta magát. Mi mind magasan képzettek vagyunk mechanikai és elektronikai gondok minden különösebb gond nélküli megoldásában, de ezt az átkozott kávé forralót mégsem tudjuk működésre bírni.

- Tizenkettőt villog. – jegyezte meg Gentle.

- Kö'i drágaságom, e'e mi is rájöttünk.

- Az az óra vagy az időzítő?

- ...Mi a... - akadt el a lélegzete Gauge-nak.

- Nekem... pont ugyan ilyen van otthon. Van benne forralási időzítő funkció.

Valaki megpróbálta beállítani tizenkét órára, de sose indította el.

Gauge, Pipe Wrench és Hide megfordultak és feszülten meredtek az apró, fehér műanyag és fém darabkára, ami sikeresen elkerülte a deduktív képességeiket. A nyomasztó felismerés kínos csendjében Contrail őrjöngve felébredt.

- Hahaha! Aheeheeheeh! Ti butus csikók! Én állítottam be! Arra vártam, hogy ti is rájöjjetek! Uwhahahahahahah! Hahahaaaaaaa!

Dr. Atmosphere összerándult.

– Két év Contrail. Két év. Két év kávé nélkül... Most le kéne, hogy nyúzzam rólad a húst és fel kéne, hogy zabáltassalak a rönkfarkasokkal!

- De... heheh.... de nem fogsz, mert én vagyok az egyetlen, aki.. HAHAHAH... aki tudja, hogy... ö... mi is volt az a valami, amit csak én tudok egyedül itt?

- Karbantartani a kevlár-felhő keverőt anélkül, hogy le kellene állítani.

- HAHAHA! Milyen vérlázító! Gauge-nak igaza van! Adj fizetésemelést neki!

- Szóval, hogy vannak a munkaórák? Tudok valahol aludni? – helyezkedett el Gentle a kanapén. Nem tudta már megállni, hogy ne nevéssen Contrail-en. *Ezeknek a rémeknek nincs ki a négy kerekük... De kedvesnek tűnnek. Ez jó.* - Hogy működik ez az egész rendszer?

Pipe Wrench már belekezdett volna a válaszába, amikor Gauge hirtelen leállította egy patát emelve a megrémült csődör elé.

- Ne fáradj vele Pipe. Hagyd, hogy valaki olyan magyarázza el, aki tud is beszélni. Máskülönben csak elmondod egy milliószor, de senkinek sem gyúl majd fény az elméjében.

Gentle nyugodtan vigyorgott. Már nagyon otthonosan érezte magát a szűk szobában. *Ó, Celestia, mi folyik itt? Ez nem szabadna, hogy ilyen egyszerű legyen.*

- Nos, a szivárványok meséje nem oly csodás, mint a történet, amit a cukorról és a fűszerről hallottál...

- Gauge, tud a Spectráról. Ugord át ezt a részt.

- Oké, elnézést, csak eszembe jutott az az oktató videó, amit az utolsó vezető hagyott itt. Na, mindegy. Gentle, alapvetően ügyeleti rendszerben dolgozunk. Ami az utóbbi időben folyamatosan tart. A kaja biztosított, ami kiváló, fogalmad sincs, hogy mennyire, akár csak a kötelező szünetek, amit ugyan az az ügynökség ír elő, aki gondoskodik róla, hogy a Cloudsdale-i Időjárás Társaság ne öljön meg bébi pónikat, akik nem tudnak repülni. Magyarul senkit. Szóval szokj hozzá, hogy fáradt leszel. De hála Lunának most már van kávénk, ami azonnal a legjobb dolgozóvá tett téged.

- Argh, Argh!

- Nem gyakran értek egyet veletek, de igen. Gratulálok Gentle, bizonyítottad az alkalmasságodat az által, hogy bolondot csináltál belőlünk.

- Sajnálom!

Hide nevetésbe tört ki és hátra csúszott a fekvő fotelban. A szék támlája hirtelen kattant, a vörös mérnök pedig majdnem átpördült, miközben remegett a nevetésről.

- Ne... Oh, Gentle, ne aggódj. Lehet, hogy néha teszek egy-két rosszindulatú megjegyzést, de soha nem válnék meg egy jó beosztottamtól. Ilyet csak Dash szokott csinálni. – mondta gúnyosan, majd félrenézett a mondata végén. A többi csődör összehúzta magát és igyekezett lehetőleg semmire se nézni.

Oh.. oké. Első lecke, sose említsd a vezetőt. Ugyan az, mint az alsó gyári etikett. Végülis logikus. Hjjaj, még mindig nem mondanak semmit. Ez dühítő.

- Háló körzet? – dobta be a témát Gentle erőltetetten mosolyogva.

- Igen! Bocsi. Magán lakosztályok vannak biztosítva az alkalmazottaknak. Mérnökként szerencséd van. Lesz saját helyed, ahol aludhatsz. Az örök és a fizikai munkások emeletes ágyakon alszanak, akár egy laktanyában.

- Milyen a szoba? Csupasz, hideg falak, mint mindenhol ezen a helyen vagy van valami kényelmes is bennük?

- A' ágyak kénye'mesek. - dűnnyögte Pipe.

- Tökéletesen hangszigeteltek. – tette hozzá Hide.

- Hogy őszinte legyek veled Gentle.... Egyikőnk sem használja különösebben a szobáját. Túl elfoglaltak vagyunk. Amikor végre egy kicsit lassítunk, akkor általában itt ücsörgünk, disznó vicceket mesélünk és verjük Contrail-t.

- Lehet, hogy ezért nem tudja abbahagyni a nevetést.

- A nevetése sokkal jobb, mint amikor bög.

- HAH! Az vicces volt. Hehehe! Eeeegész éjszaka fenn voltam és sikoltoztam, jajgattam, vergődtem és zokogtam...

- Igen, sok mókában volt részed Contrail. Nagyon örülünk neki, hogy egy boldog időszak volt számodra.

- A rémálmok voltak a legjobbak. Mint például az, amelyikben...

- Contrail!

- Bocsánat Dr. Atmosphere. – Egy pillanatra a kék pegazus kacaja abba maradt és egy pillanatnyi borzongás futott végig rajta.

- Hé 'Trail?

- Igen Pipe?

- Há' se'ejt ke' egy szívá'ványho'?

- M-mennyi?

- Há' mind!

- BA-HAH! PIPE, EZT ÚGY MONDOD, MINTHA ÍGY LENNI!

Gentle visszasüppedt a kanapéba már nem is figyelve a rugókra.

- Egyébként mi történt Contrail-lal?

Hide felállt a fekvőfotelből és a kávégéphez ment. Hátat fordítva a többieknek halkán beszélt, miközben a masinát babrálta.

- Ugyan az, ami valószínűleg velünk is történni fog, csak rá hamarabb lecsapott. Szegény szerencsétlen nem volt képes elviselni a gyárral járó stresszt.

- Ne aggódj drágaságom. - Gauge leült Gentle mellé, átkarolta és arrébb lökte a kanapén. – Nem csak halál és gépészet van itt! Egy kis szórakozás nekünk is kijár végső soron.

- *Hogy?* – mordult fel Gentle félre lökve a rózsaszín sörényét. – Hogy a fenébe tudtok ti itt *szórakozni?*

- Nos, az Alapanyag feldolgozással természetesen.

- Folytasd.

- Jónéhány é'tizeddel eze'ótt vo't egy ta'taruszi incidens. A'óta figye'emmel ke' kisé'nünk, hogy a se'le'tek ne csesszék szét a gyá'at. Szó'a figye'jük őket, meg i'esmi. O'an ez mint egy Va'óság S'ó?

- ...Dolgoztok ti itt egyáltalán?

- Tökéletes észrevétel! – kiáltotta Hide felhajtva az éppen csak lefőtt kávéját. – Hölgyeim, mutassák meg ennek a csődörnek, hogy mit is csinálunk mi itt. Kezdjétek az alapvető karbantartással. Majd ezt követően dolgozz fel selejteket, mielőtt elmagyaráznád Gentle-nek, hogy hogy is kell üzemben tartani a Pegazus Gépezetet.

- Igenis kapitány!

- Kussolj Pipe. Megfájdul tőled a fejem.

Contrail kipattant a székéből, tett néhány kört a többiek körül, majd kiviharzott az ajtón. Gentle még ezt követően is hosszasan hallotta a folyosóról beszűrődő kacaját.

- Fura fazon.

- Szerintem csak megjátssza. – suttogta a narancssárga pegazus helyre rázva a sörényét. – Hé, segítenél felvenni ezt a hajhálót? Biztonsági intézkedések meg ilyesmik. Meg tudom csinálni egyedül is, de egy kínszenvedés a falnak támaszkodva belegyúrni a sörényemet. – forgatta körbe a szemét egy tasaknyi hálót adva Gentle-nek.

- Gondolom. Nekem is kell?

- Nagyra értékelem. – motyogta, miközben lehajolt, hogy beleengedje a sörényét a hálóba. – Nem szükséges, a tiéd nem olyan hosszú. Igazából csak akkor kell, ha elég hosszú ahhoz, hogy egy csikó esetleg belekapaszkodhasson.

- Milyen furcsa előírás. – tűnődött el Gentle követve Gauge-ot kifelé a pihenőből.

- Vicces történet...

- ...Állítsátok le az egész Régi Gyárat, zárjátok el a tartalék gépezetet és azonnal állítsátok üzembe az új bővítményt. Abban a pillanatban, hogy lesz egy kis nyugtunk az építő munkásoktól, folytatjuk a szivárványgyártást.

Gauge átvezette Gentle-t a rövid folyosók hálózatán. A fényes lámpákat és a fehér falakat már rég maguk mögött hagyták, hogy bejárják a szervizállomások hálózatát, ami lehetővé teszi Dr. Atmosphere és csapata számára, hogy az Új gyár működhessen. Gentle alig tudott lépést tartani az előtte haladó réz pónival, mert mindenféle csöveken bukdácsolt keresztül és ütötte be a fejét. A fém csöveknek se végük se hosszuk nem volt és kaotikus módon futottak egymásba vagy váltak szét, amit a kanca több évnyi tapasztalata ellenére sem tudott megérteni. A figyelmeztető táblák és biztonsági matricák látványa pedig tovább nyugtalanította.

*Mégis miféle időjárás előállításához kell környezetre veszélyes anyag?
„Vigyázat: fokozottan korrozív természetű”. Savas esőt gyártunk vagy mit?*

A gondolatait azonban inkább megtartotta saját magának, és inkább arra koncentrált, hogy ne maradjon le Gauge mögött. A csődör még mindig hangosan beszélt és profi módon, szinte már ösztönösen araszolt előre a szűk folyosókon. Gentle ismét beverte a patáját egy szelepbe és a hideg, rácsos padlón landolt. Pont ekkor, csupán néhány centire tőle, az egyik biztonsági szelepből valami különös kék permet tört elé. Gauge kidülledt szemekkel megfordult, de mikor látta, hogy a kanca jól van, megnyugodott.

- Egyébként vigyázz hová lépsz. A cseppfolyós villám nagyon veszélyes. – jegyezte meg közömbösen, majd szórakozottan megrúgott a hátsó lábával egy másik szelepet. A neonkék folyadék nem szivárgott tovább és a kifolyt mennydörgés maradéka átcsöpögött a padlón az alattuk elterülő láthatatlan világba. – Elég, ha csak megérinted és az egész idegrendszered leáll. Sok nagyszerű elmét láttam így meghalni.

- Ez végzetes és itt vannak csövek, amikből csak úgy véletlenszerűen előtör?

- Nem halálos, csak lebénít. Láttad már, hogy mi történik, ha egy fogyatékos pegazus landol egy felhőn?

- Nem. Mi történik?

- Nem landolnak.

A csődör előre hajolt patát nyújtva Gentle-nek.

- Egyébként ez hová vezet? – váltott témát Gentle, miközben felsegítette a csődör. – Sose láttam még egy hulladék cseppet sem a Cloudsdale-i Időjárás alatt.

- Nem figyeltél? Á, na, mindegy, sokat kell bemagolnod. A kiömlő folyadékok a Régi Gyárba kerülnek, ahol feldolgozzák őket. Az értékes és a kiválaszthatók visszakerülnek hozzánk újrahasznosításra. A maradék vagy a generátorokhoz vagy az Alsó Kutató és Fejlesztő részleghez kerül.

- Várjunk csak, az az iszap, amit valahogy hasznosítanunk kellett? Az a ti baleseteitekből származott?

- Ja, tényleg, korábban ott dolgoztál. Tudtatok vele valaha is kezdeni valamit?

- Igen. Végül eladtuk Saddle Arábiának. Úgy tűnt, hogy van valami féle szigetelő képessége. Semmi olyasmi, aminél ne fejlesztettünk volna már ki valami jobb alternatívát, de végülis olcsó volt, nem igaz?

- Logikus. Az egyik ország szemete, a másik gazdasági javítója.

Gentle végig nézte magát és miután megbizonyosodott róla, hogy egy testrésze sem oszladozik, tovább ment. – Szóval, mi a te történeted Gauge? Hogy képes egy magadfajta okos csődör megőrizni az ép elméjét errefelé?

- Úgy, hogy nem ragaszkodom hozzá. Mi mind örültek vagyunk, komolyan. És ezt nem csak ránk, a dolgozókra értem. Mindenkire! Normálisnak lenni egyet jelent a nem-létezéssel. Dióhéjban... – Felsőhajtott és elgondolkodva lehajtotta a fejét. – Az hiszem, amíg képes vagy elfogadni az ép elméd halálát, addig valójában nem hal meg. Élvezd az utat a Tartaruszba; legalább kellemes.

- Ez... roppant filozofikus, ha mondhatok ilyet.

- Hosszú ideje gondolkodom már rajta. Jó, hogy végre van lehetőségem beszélni róla. Itt vigyázz a sörényedre, alacsonyan lógó vezetékek.

Mindketten behúzzák a nyakukat és vészjóslóan néztek maguk alá, mintha a kábelek bármelyik pillanatban lecsaphatnának rájuk. Gauge éles kanyart vett, majd gyakorlatilag felágaskodott egy kis lépcsőn és előrehajolt az ajtóhoz, ahová mentek.

Minden mozdulata olyan ösztönös. Szinte már kecses. Minden lépése olyan kiszámított, hogy pont olyan helyre lép, ahol nem csúszik meg vagy horzsolja meg magát. Az esze máshol jár, de a teste mégis tökéletesen ellátja a feladatát.

- Mi jár a fejedben? – Nyitotta ki Gentle-nek az ajtót a rézszínű póni, várva, hogy kövesse a hátsó karbantartó részlegbe.

- Oh, semmiség. Csak a Társaság.

- Én is alig tudom elhinni. Csak utánad.

A zöld kanca beugrott a nagy terembe, majd körbe nézett. Több tucatnyi oszlopszerű gép sorakozott a teremben, amelyeket acélcsövek hálózata kötött össze a földön, miközben bűgva és lüktetve dúdolták a Gyár szimfóniájának solo dallamát. Gentle rászánta az időt, hogy körbejárja és alaposan megvizsgálja a tárgyakat.

A nagynyomású tartályok a földön elterülő csőhálózatból kapják az anyagot, amit aztán felmelegítenek és sűrítve... várjunk már, nem, azok kondenzátorok. Szóval bármilyen gáz is van azokban a csövekben, az lecsapódik és a folyadék...

A mérnök feljebb nézett követve a csövek és berendezések hálózatát.

...A turbinába kerül, azzal együtt, ami a felső tömlőkből érkezik, bármi is legyen az. Feltételezhetően összekeverik őket, mielőtt bejuttatnák... mi a? Az ott pont úgy néz ki, mint a porlasztó, amit az Alsó Gyárban használtunk, csak ez sokkal iparibb. A Tartaruszba, csak egy olyan képes lenne megtölteni köddel egy egész színházat.

- Tetszik?

- Mi ez?

- Contrail szeme fénye, legalábbis amennyire még emlékszik belőle. Ez volt az, amitől bekattant, emiatt lázadt fel a delírium ellen, ami ezt követően visszafelé sült el megfosztva őt minden ép gondolatától, amiye valaha is volt. De a semmiből építette a rohadék. A legokosabb csődör, akin volt alkalmam együtt nevetni.

- Ez... egyáltalán nem megnyugtató.

- Ez igaz, bocsí. Komolyan. Tudod mit, van fél óránk, mielőtt megkezdődne a Feldolgozás. Mit szeretnél tudni legelőször?

Gentle formált magának egy kis széket a felhő padlóból, majd lehuppant rá és a szeméit kezdte dörzsölni a patáival.

- Szeretnék megismerni titeket. Téged, Pipe Wrench-et és Contrail-t. Hogy szerezted ezt a munkát egyáltalán? Milyen minden nap ezt csinálnod... csinálnunk, mert gondolom, minden nap csináljuk majd? És könyörgöm, mond már el, minek vannak itt ezek az oszlopok?

Gauge felmászott egy nagy tartájr, ami a vezérlő mellett állt, majd kényelmesen elhelyezkedett rajta és nagyokat ásítva kinyújtóztatta a lábait. Vetett egy pillantást a sötét teremre is, ami vagy száz méter hosszú volt és nézte, ahogy az oszlopai éppen a rejtélyes tartalmukkal töltődtek fel.

- Contrail és én pár hónappal a baleset előtt kezdtünk itt dolgozni. Pipe Wrench és Atmosphere már jóval ezt megelőzően is itt voltak. Igazából Dr. Atmosphere-ről semmit sem tudok, de egy érző szív lakozik a vérszomja mögött.

Gentle bólintott maga elé idézve a vörös csődör élénk képét. Elméjében látta a szigorú és rezzenéstelen arcát, annak minden részletében. Annak ellenére, hogy még csak ilyen rövid időt töltött a Doktorral, Gentle halálos pontossággal képes volt felidézni a tüskés, fehér sörényét és ahogy éppen a szürke borostás állat vakargatja. Azonban Hide Atmosphere sziklaszilárd és szeretetmentes látványa ellenére, Gentle mégis érezte, hogy több is van ebben a csődörben.

Fontos neki... valami vagy valaki. De olyan, mintha egyszerűen elfelejtette volna, hogy hogyan fejezze ki.

- Pipe Wrench... Ó, atyám, neki aztán érdekes egy története van. Az hiszem nem is ez az igazi neve, a beszéde miatt nevezik így. Két történetet mesélnek róla a régi örök. Az első szerint ezt ő tette saját magával, amit nehezen tudok elhinni. Nehéz arcba csapni magad egy csőkulccsal, miközben a szádban tartod. A másik elmélet szerint az egyik alkalmazott furcsa dolgokat kezdett látni. Szellemeket vagy

valami hasonló lószarágót. Még a szart is kiverte a régi Pipe Wrench-ből a névrokona, mire az örök le tudták szedni róla.

- Mi történt a másik alkalmazottal?

- Ugyan az, ami a többi dilinyóssal is. A régi gyárba küldték, hogy működésben tartsa az önálló folyadékkezelő rendszert. Igen. – folytatta Gauge unottan, Gentle-t félbeszakítva mielőtt még kérdezhetett volna. – Igen, az egy teljesen értéktelen erőforrás. Azokat, akiről még el lehet hinni, hogy nem fognak tönkretenni semmit, azokat általában a Generátor Részlegbe küldik.

- Várjunk, a generátor a régi gyárban van? Elég fura hely neki.

- Szavamra, mondták nekem, hogy ott még örültebb dolgok történnek, mint itt. Bár ezt kétlem. – nevetett fel Gauge teljes szívéből a hátára fordulva, majd a fehér plafont bámulva. – Az a probléma, hogy sok póni előáll mindenféle összeesküvés elmélettel, mivel mi vagyok a gonoszság élő megtestesülései és szinte végtelen pénzmennyiség áll a rendelkezésünkre, igaz? Téves. Totális tévedés. A Cloudsdale-i Időjárás Társaság egy cég, igaz, hogy egy egész közösséget működtet, de akkor is csak egy cég. A vállalatoknak van költségvetésük és korlátozottak a bevételeik. Ez alól a C.I.T. sem képez kivételt. Megszegjük a törvényt? Nos, jah. Követünk el aljas tetteket a póniság ellen? Jah, az tuti. De ez aligha igazi gonoszság. A Cloudsdale-i Időjárás Társaság egy szolgáltatásként teszi és nem szórakozásból! Discord sokkal több mindent cseszett el, mint amit mi valaha is el tudnánk. Chrysalis seregei több milliárd bitnyi kárt okoztak néhány óra leforgása alatt. És mi? Az élet megy tovább, nap nap után. Nem dőlnek városok romba miattunk! Cloudsdale a Társaságért és a Társaság miatt létezik.

- Ö... Gauge? Egy kicsit keserűbbnek tűnsz.

- Oh, elnézést. Nem akartam. Csak unom már, hogy minden póni a munkájára panaszkodik és jó valakivel ezt megosztani. Én csak a munkámat végzem, érted? Nem azért iratkoztam fel, mert segíteni akarok a rendszernek csikók megölésében. Azért iratkoztam fel, mert ez volt a kötelességem a Mén érdekében. Fenntartani a vállalatot, ami fenntart minket.

- Tudod, én is.

- Ne érezz miatta büntudatot. Ebben a világban vagy dolgozol, vagy meghalsz...

Gentle bólintott elmélyülve Gauge-gal a csendbe.

- Szóval, mond... - folytatta a székéből felállva, majd céltalanul elkezdett a teremben bolyongani a szelepek és tömlőket vizsgálgatva tétován.

- Mit mondjak?

- Mesélj Contrail-ról. Mesélj erről a... - emelte fel a lábát az őket körülvevő csövek és berendezések kusza hálózatára mutatva. – Hogy kattant be tőle? Mi ez?

- Még a renoválások idején Rainbow Dash összeállított egy munkacsoportot, akiket azzal a feladattal bízott meg, hogy dolgozzanak ki megelőző intézkedéseket, hogy egy olyan incidens még egyszer ne fordulhasson elő. Lehetetlenné kellett tenni a felkelések kialakulását, ahelyett, hogy a már kialakulóban lévő próbálnánk levérni.

Gentle megborzongott.

- Valami baj van?

- Csak... furcsa arról beszélgetni, hogy hogyan akadályozzuk meg gyerekek abban, hogy elkerülhetetlen haláluk ellen küzdjenek.

- Gyerekeket? – kacagott fel Gauge lecsúszva a tartály oldaláról, hogy a kanca mellé sétáljon. - Selejtek. *Selejtek*. Haszontalanok Cloudsdale-nek, a Társaságnak és a Ménnek. A repülési vizsga egyszerű! Te is letetted, tudhatnád!

Valójában igaza van. Hihetetlenül egyszerű. Rendkívüli alkalmatlanságot kíván, hogy valaki elszúrja.

- Tudom, hogy most arra gondolsz. Szóval ne gyere nekem ezzel az ostoba „De gondolj a csikókra” szöveggel. Ők nem pónik, ők alapanyagok. – köpött ki oldalra Gauge körbeforgatva a szeméit. – Van még valami kifogásolható a munkaköri leírásodban? Végigvehetjük azokat is.

A zöld pegazus elhallgatott és fontolóra vette a réz sárga felettese szavait.

- Nos?

- ... Nem, nem, nincs ellenvetésem. Fura, mert nem hátrálhatok ki alóla, de igazad van. Legalább lehet belőlük szivárvány, nemde?

A csődör arca felderült és gyermeki vidámság sugárzott felőle .

- Ohohó, több mint szivárvány! Mi aztán kreatívak vagyunk itt. Rainbow Dash nagyszerű munkát végzett a gyár hatékonyságának fejlesztésében. Minden nem újabb és újabb változtatásokat eszközöl, amelyek javítják a termelést anélkül, hogy növelnék az alapanyag felhasználás, illetve javítja a termékeink minőségét is.

- Hogy csinálja?

- Imádja a munkáját, ilyen egyszerű. Én még *soha*. – hangsúlyozta Gauge a patájával dobbantva. – Soha nem láttam a cég iránt olyan hűségese, odaadó és elszánt pónit, mint ő. Őszinteség, ez az egyetlen dolog, amit valaha is megkövetelt tőlünk. Mindaddig, amíg hajlandó vagy annyi áldozatokat hozni a Cloudsdale-i Időjárás Társaságért, mint ő, nem kell tartanod tőle.

- Jó tudni. Contrail. – bökdöste meg Gentle Gauge-t a szárnya végével. Az egyik oszlop mellett állt a kondenzátort követve nyomon a patájával. – Ne kerüld a témát.

- Na, akkor ülj le és ne kérdezősködj. Kezdünk kifutni az időből, szóval ezt most egy kicsit rövidre fogom majd.

Gentle így is tett és nekidőlt az oszlopnak. Meleg volt és éppen csak annyira vibrált, hogy bizseregjen tőle a háta. A masszázstól ellazulva felemelte a lábát és úgy tett, mintha becipzározná a száját. Gauge elégedetten folytatta.

- Dash munkacsoportja Contrail-ból, Atmosphere-ből és három másik mérnökből állt, akik megőrültek az építkezés alatt. A csapat három különálló lépést vázoltak fel a jövőbeli incidensek elkerülésére. Az első az eljárások kézikönyvében leírt részletes Selejt kezelés és bajkeverő felderítés volt.

- Ez az, amit Dr. Atmosphere adott nekem?

Gauge rámeredt Gentle-re.

- Bocsi, folytasd.

- Igen, az. Alapvető logikai blabla, de az örök nagy része túl keményfejű volt ahhoz, hogy magától rájöjjön. Hála Dash-nek, az előírás egyértelműen kimondja, hogy a felügyelő póni nem felügyelheti olyan póninak a feldolgozását, akit ismer és

fel kell menteni a szolgálat alól egy magasabb rangú munkatársának, aki nincs semmiféle rokoni kapcsolatban az alapanyaggal.

A második lépés az volt, hogy legyen egy vész-intézkedési terv arra az esetre, ha felkelés törne ki. A Gyár intézkedési terve a következő: Öld meg a felkelés vezetőit és minden további vezetőt, aki még felbukkannak az első elintézése után.

- Ez eléggé... általános. Ha lenne egy felkelés egy ilyen csikóval, akkor hogyan tudod garantálni, hogy... el tudod különíteni a felelőst?

- Mindjárt rátérek arra is. A harmadik lépés az volt, hogy minden alapanyagot lehessen semlegesíteni, mielőtt tovább engednék a létesítménybe. Contrail lett megbízva azzal, hogy készítsen egy olyan rendszert a munkacsoport költségvetésén belül maradva, ami képes tömegesen „halál kapcsolókat” vagy nevezd őket annak, aminek akarod, előállítani és a beérkező selejtekbé építeni. Olyasmi kellett, ami képes egy pónit vagy akár egy egész csoportot is célba venni, de ugyanakkor nem olyasmi, amit el kellene távolítani a selejtről a Pegazus Gépezetbe adagolás előtt.

- Nos, Contrail nagyon okos. Nagyon, nagyon okos. Egy póni sem képes vele felvenni a versenyt, ha folyadék mechanikáról és gépészmérnökségről van szó. Még Dr. Atmosphere sem. Szerintem Atmosphere félt is attól, hogy Contrail átveszi a helyét. Nem mintha ez most számítana... Bocsi. Kizökkentem. Dash megfenyegette Contrail-t... valamivel. Fogalmam sincs mivel, de valami rossznak kellett lennie. Ezt követően Contrail bezárkózott a szobájába egy halom papírral és eszközökkel, majd két hétig egy póni sem hallott semmit felőle.

Majd egy nap, szinte pontosan két héttel az után, hogy azok az ajtók bezáródtak, nevetés szűrődött ki. Rendkívüli nevetés. Végig visszhangzott a folyosókon, át minden szellőzőn és egyesek szerint még a Ciklon szobában is hallható volt.

- Mi a...

- Később. Contrail ajtaját végül felfeszítették és az örök az ágyán találták rá remegve és a lábait szorongatva. A mellső lábain harapás nyomok és szörnyű karcolások volt. A biztonságiaknak sikerült lenyugtatniuk, de ekkor elkezdett sírni. De

ez már egy teljesen másik történet és egy olyan, amit én nem szeretek elmesélni, te pedig nem szeretnél meghallgatni. Láttad milyen, szóval tudod, hogy végződött.

A szobája asztalán azonban volt egy tervrajz. Két terem. Egy terem felül, egyik oldalán az alapanyag átvevő állomással, a másikon a szivárvány előállító részleggel, alatta pedig egy nagyobb teremmel.

Gauge mosolyogva megrázta a fejét.

- Az a rohadék, az a zseniális rohadék. Ő bizony megcsinálta, megoldotta Dash problémáját feláldozva a saját ép elméjét a Társaságért. Ma már szinte minden felett szemet huny neki, de nem hibáztathatom érte. Olyan fantasztikus eszme-futtatás volt, amelyet az első Pegazus Gépezet ajánlása óta nem láttunk. Altató gáz és valamilyen furcsa cián és tetrodotoxin keverékének a kombinációja volt. Ezek az oszlopok gondoskodnak a vegyszerek tökéletes keverékéről minden alkalommal és képesek ezt pontos koncentrációban kibocsájtani is. A csikók ideiglenesen elájulnak, amikor belélegzik a gózt, amit a felette lévő terembe juttatnak az oszlopok. A mérég azonnal bejut a véráramába is, de nem aktiválódik. Olyan, mint egy időzített bomba. Ezt követően a selejteket egyenként újraélesztik és megnézik, hogy rendelkeznek-e olyan a személyiségjegyekkel, amelyek lázadásra ösztönözhetnék őket.

- Felélesztik őket, minek? Miért nem hagyják őket eszméletlenül?

- A félelem ösztönzi a mágiát, ami így stimulálja a Spectrát is. Sokkal vibrálóbb színeket kapsz, ha tudatában vannak a sorsuknak.

- Á. Szóval ez egy újabb hatékonysági és minőségi dolog, igaz?

- Pontosan, kezdted érteni! Lényeg a lényeg, ha egy selejt szökni próbálna a feldolgozása során, akkor keresztül fog haladni egy olyan gépen, ami lefújja őket a katalizátorral, így téve azonnal ártalmatlanná a renegát erőforrást. Ezzel a kémiai anyaggal fel vannak szerelve adagolók a részleg körül, szóval, még ha valamilyen módon ki is jutnának a Feldolgozó teremből, meg tudnánk állítani őket számítógépes vezérlésen keresztül.

- Mennyi ideig hat?

- Tessék?

- A méreg. Meddig marad a véráramukban? Ha ez nem öli meg őket azonnal, akkor feltételezem, hogy valami olyasmi, amit a szervezetükből kiürülhet.

- Ó Tartarusz, fogalmam sincs. Néhány napig? Nem mintha számítana. A selejtnek két adagoló között kellene maradnia, ami bezárja egy kiszolgáltatott helyzetbe elég hosszú időre. A terv bolondbiztos.

- Én soha se becsültem alá a bolondok képességeit a bolondságra.

- Húszévnyi zavartalan szivárványgyártás ellened szól. Na, de gyere, vár a munka. - Gauge patát nyújtott a zöld kancának, felsegítve a négy lábára, majd a terem elején található számítógépekhez vezette. – Nos, a gombokkal és karokkal egyelőre ne foglalkozz. Leginkább csak a karbantartáshoz kellene, amit meglehetősen gyakran mulasztottak el az elmúlt évtizedekben, mert rájöttünk, hogy Contrail alkotása gyakorlatilag tisztítja is önmagát.

- Azt akarod nekem mondani, hogy tíz év folyamatos használat után még mindig makulátlan állapotban van?

- Ha szeretnél beöltözni vegyvédelmi felszerelésbe és egyenként szétszerelni az összes oszlopot, hogy átsikálhasd őket azzal, ami gyakorlatilag egy felmagasztalt fogkefe, csak szólj és megtanítom neked, hogyan lehet mindezt leállítani.

- ...Esetleg a következő héten.

- Én is így gondoltam. Na, akkor most figyelj. Látod itt ezt a kart? Amikor az a fény... - mutatta Gauge vezetve Gentle szeméit a gombok és vezérlők tengerében. – elkezd villogni, akkor...

Corona belebotlott Cloud Cover-be kissé arrébb lökve. A következő pillanatban egy méretes csődör egy bivalyösztökéjét tartott fenyegetően feléjük.

- Óvatosabban. – szisszent fel Cloud Cover előcsalva egy kis nyöszörgést a másik csikóból.

- Maradjatok egy sorban ti haszontalan punkok! Vagy egy kis ösztönzésre van szükségetek? – nevetett magában az őr átkapcsolva a patájára erősített sokkolót.

Cloud és Corona maguk mögé néztek és egy pillanatra pont látták, ahogy a mellső lábánál fogva vonszolnak egy csikót a sor végén.

- Mintha azt mondtad volna, hogy ne aggódjak. – felelte a világos-narancssárga csikó. - Nem, Corona, minden oké, ez biztos csak azt biztosítja, hogy ne menjünk vissza. Nem, lehet, hogy ez csak rabszolgamunka. Szerintem nem egy túl jó üzleti terv elektromossággal fenyegetni a rabszolgákat! Meg fogunk halni!

- Corona, *kérlek*. Próbálok koncentrálni.

- Ez biztató.

A csikókat beterelték egy meglehetősen nagy és tágas terembe. A tömör felhő falak gyakorlatilag teljesen csupaszok voltak egy emeleti erkélyt leszámítva a túlsó oldalon és egy régi, rozsdás szellőzőnyílás maradványait leszámítva. Cloud Cover elfintorodott, miközben a méretes vas csövet és a rácsokat borító horpadások és karcolások nyomait vizsgálgatta.

- Igen, biztató. Ragaszkodj még hozzá, mert lehet, hogy szükségünk lesz rá.

- Nem futhatnánk csak el? Miért nem futunk csak úgy el? Szerintem a futás egy jó ötlet. Nézd, ott egy nagy ajtó a terem másik végében. Odafuthatnánk! Még nem is őrzik. Pont, ahogy azt az ajtót sem, ahol bejöttünk. Bizonyára nagyon rosszak ebben az egész elrablásdiban!

- Corona.

- Én arra szavazok, hogy lépjünk le. Ne repülve, mert arra számítanának. De ha mondjuk, kisurrannánk innen, akkor a hátsó ajtón leléphetnénk, mielőtt észrevennék.

- Corona.

- A fenébe már, el is hitethetnénk velük, hogy el akarunk szaladni és utána dupla csavart alkalmazva megmenthetnénk a többi pónit is. – A csikó megtörölte lábával a homlokát, majd vetett egy gyors pillantást a többi csikóra is maga körül. – De most hogy így belegondolok, inkább hagyjuk. A többségük úgy is úgy néz ki, mint aki meg akar halni. Kíváncsi lennék, hogy még hogy...

- Corona!

- Nem beszél! Egyenesen áll!

- ...Bocsi, Cloud. Nos? Mi a terved? Futás?

- Ó, hogy az a... Nem. Én azt mondom, hogy várjuk ki, hogy mi fog történni. Nem kellene bepánikolnod a túllihegett képzelgéseite miatt! Ha szépen nyugodtan kivárjuk, hogy ez az egész magától megoldódjon, akkor nem fogjuk magunkat belesodorni egy ostoba kalamajkába. Ez most rossz? Igen, egyértelműen, de nem fognak minket megölni. Olyan butus vagy.

A figyelmüket ekkor két csődör ragadta meg, akik éppen csak felbukkantak az emeleti erkélyen. Az egyikük egy szigorú tekintetű vörös póni volt. A laborköpenye gyűrött és koszos volt, a szürke, tüskés sörénye pedig furcsán ismerős volt a csikóknak odalent. A másik egy égszínkék csődör volt, aki éppen megpördült a levegőben, majd fejfelé megállt a vörös csődör mellett lebegve.

- Óóó, csinálhatom én most Hide? Csinálhatom? Csinálhatom? Csinálhatom? Légyszilégyszilégyszi. Már olyan régóta nem csináltam! HAH!

Hide tetőtől talpig végignézett a kék pegazuson, majd körbeforgatta a szemeit.

- Fogd vissza magad Contrail. Várd meg, amíg Pipe Wrench visszaér.

A szürke szőrű munkás szinte végszóra esett be egy oldalsó ajtón lihegve.

- Ké' van, 'ide. Mind fe'enge've é' kinyí'va.

- Nagyszerű. Akkor most fejezd be a szád mozgatását.

Pipe Wrench mordult egyet, majd leült Hide mellé a fenekére. Dr. Atmosphere megköszöri a torkát, majd a terem közepén az összes csikók a fenyegető külsejű munkás triójára szegezte a tekintetét.

Cloud Cover mozgolódott egy kicsit próbálva kényelembe helyezni magát, de nem számított, hogy hogyan ült le, mindig zavarta a vibráló padló.

Várjunk csak, mikor kezdődött ez?

- Tessék Contrail.

Contrail vadul megremegett, leszállt a platform szélére, majd hátrált, miközben egy hatalmas vihogás töltötte be a termet.

- Üdvözet! ÜDVÖZLET! *Üdv a SZIVÁRVÁNY GYÁRBAN gebék!* Hahahaha! Ah, hahahahah! – Majd továbbra vihogva felszállt. A csikók elbujdostak, sikoltoztak és lehasalgattak az őrült csődör elől.

- Futnunk kéne, szerintem ez kiválóan hangzik.

- Csak szórakoznak velünk! Mi semmik vagyunk számukra, emlékszel? Játékok. Ennyi. Megalázó, de had szórakozzák ki magukat, utána valószínűleg elmehetünk.

- Contrail, kérlek. – motyogta Hide a patájával kopogva. Az őrült pegazus nagyot sóhajtott majd ismét leszállt a száját befogva. Csupán az, hogy így tett, heves borzongást váltott ki belőle és a szemei is kidülledtek, mintha ki akarnának ugrani a koponyájából. A vörös póni megigazította a köpenyét, majd előlépett megszólítva a csoportot. – Legyetek üdvözölve a Szivárvány Gyárban, mint azt hallhattátok. Biztos vagyok benne, hogy mint kíván...

- Mit akarnak tenni velünk? Mit csináltok ti szörnyetegek? – kérdezte bögve az egyik csődörcsikó Cloud Cover mellett. A mályvaszínű csikó tovább mozgolódott, de a vibráló érzés a patáiban egyre csak erősödtek.

- Mint már *mondtam...* - fortyogott magában Hide. – Bizonyára mind nagyon kíváncsiak vagytok, hogy miért is vagytok itt. Én nagyon szívesen el is mondanám nektek, de a legutóbbi vállalati szabályzatváltozás miatt ezt nem tehetem. Szóval, helyette csak lélegezzetek nagyon, nagyon mélyeket. Oh, és még valami. A nevem Dr. Atmosphere. Emlékezzetek rá, hogy ki tette ezt veletek, mert én biztosan tudni fogom. - fejezte be egy gyerekes mosollyal Hide, majd megfordult és távozott egy takarásban lévő ajtón, ahová Pipe Wrench és Contrail is gyorsan követték.

- ...Lélegezzünk mélyeket? - Corona körül nézett valami nyomot keresve, amire a Doktor burkoltan hivatkozott. Pechjére talált egyet. Az addigi fehérén ragyogó felhő padló elkezdett átszíneződni lilára és nem sokkal később már egy ugyan ilyen színű köd kezdett el felszállni belőle. Ugyan ekkor a hátsó sorokban az egyik csikó hirtelen halk nyöszörgést hallatva, vérző orral esett össze.

- Corona?

- Cloud, ha van valami ötleted, ki vele!

- Futás!

Mindketten nekiiramodtak, de azonnal meg is torpantak, amikor egy nagy csődör elállta az útjukat az előttük lévő ajtó felé. Megfordultak és ez alkalommal a másik ajtó felé vették az irányt, amerről jöttek. Azonban azt is elállta egy őr, akinek az arcát eltakarta egy furcsa szerkezet, ami keresztüllélegzett.

- És most?

- A szellőző!

Utat mutatva neki, a világos-narancssárga csikó már ott is termett a rozsdás csőnél, amikor Cloud Cover még el sem indult.

- Corona, várj! Ez nem... - Cloud megállt, mert a világ forogni kezdett vele a gáz miatt. Hevesen köhögni kezdett, de ettől csak még jobban szédülni kezdett. - Én... nincs értelme! Nem látod, hogy már többen is kudarcot vallottak vele?

Corona megingott, majd pislogni kezdett, hogy kiűzze a sötétséget a szeméből.

- De nem hiszem... – dőlt előre nekitámaszkodva a rácsnak. A szemeit már alig tudta nyitva tartani, de remegő patával felnyúlt. - ...hogyan próbálták kinyitni. – Kipattintotta a horgot, majd ezt követően a rács bedőlt a súlya alatt.

- Corona! - Cloud Cover belevetette magát az egyetlen kiútba. A látása azonban cserbenhagyta, amikor nekicsapódott a cső hideg, fém falának. Az utolsó dolog, amit érzett, az az éles fém dörzsölő érzete és hogy hideg levegő suhant át a lábai között miközben zuhan, utána semmi mást.

- Dr. Atmosphere!

Egy lihegő és a maszkjába, illetve ruhájába teljesen beleizzadt őr volt a sok közül¹. Amikor a doktor rá vetette a pillantását, hirtelen az orrára fagyott a félelem. Annak ellenére, hogy kisebb volt, mint ő, Hide mégis képes volt aprónak éreztetni az őr a fekete és lélektelen szemeivel.

- ...Igen?

¹ Az őr egy kanca volt, ha valakit érdekel.

- Két csikó megszökött. Átjutottak a régi gyár egyik légcserélő ventilátorán. Odalent nincsenek katalizátor elosztók így nem tudtuk megsemmisíteni a kósza alapanyagokat. Mit... mit tanácsol?

Dr. Atmosphere nem szólt semmit. Hátat fordított az őrnek, majd megengedett magának egy aprócska mosolyt.

- Nagyszerű. - motyogta magában.

- Tessék?

- Informálja Dash kisasszonyt. Ez volt az a forgatókönyv, amitől a legjobban rettegett, szóval biztos vagyok benne, hogy van valami terve az esetre. És ha most megbocsájt, visszavonulnék a kabinomba, hogy feltegyek egy régi lemezt. Esetleg valami Tchaitrotsky-t.

- D-D-D-Dash? Maga megőrült?

- Igen. De most már csipkedje magát! Az Ön csapata a felelős a szökésért, és kétkem, hogy Rainbow boldog lesz, ha megtudja, hogy nem sietett informálni. De ha sietsz, lehet, hogy eltekint majd a fegyelmi eljárástól. Bár ezt kétkem.

- ...Igen is Doktor Atmosphere!

Miután az őrvágatott, a vörös pegazus ismét elmosolyodott.

Ez majd tanít egyet, s mást annak az őrült kancának a hűségemről a vállalat iránt, aminek három évtizedig dolgoztam...

Második fejezet

Cloud Cover-nek fáj mindene a sörényétől a patájáig. Próbálta kinyitni a szemét, de a fájdalom és a zavarodottság meggátolta ebben, akár csak a vele történetek megértében. Körbematatott a mellső lábával és így rájött, hogy hátán fekszik. Érezni kezdte a hideg acélt is a nyaka alatt. Felnyomta magát és egy halk, hosszantartó nyöszörgést hallatva átfordult, majd elterült a fém rácson. A patája hozzáért valami puhához és meleghez, amitől Cloud Cover ereiben a vér is megfagyott.

Thump-thump.

Oh, remek, életben van.

A csikó megpróbált négy lábra állni, de az éles és szúró fájdalomtól az oldalára dőlt. Testének minden pontja fáj és zsibogott, a feje pedig megállás nélkül lüktetett. Felnézett és egy nagyon régi ventilátor halovány körvonalit látta, amit már csak egy csavar tartott a helyén. Lassan himbálózott az enyhe, alig érezhető szellőben és a rozsdás nyikorgásának hangja visszhangzott e rejtélyes hely egészében. Cloud újra megpróbált felállni, ez alkalommal sikeresen. A lába nagyon remegtek, de képes volt megtartani az egyensúlyát és így lassan Corona-hoz vánszorogni.

- H-hé. Kelj fel. Jó-jól vagy?

- Mpphhh... urgh. - A csődörccsikó megrázta fejét, de ezt a tettét gyorsan meg is bánta. - Au! Oh, Celestia, mindenem fáj...

- Jól vagy?

Corona felnézett és belepislogott az áthatolhatatlan sötétségbe, ami körülvette őket. Hunyorogva, de képes volt kivenni Cloud Cover körvonalait. Lassan kinyújtotta a lábait és nyújtózkodott egy sort minden formában, ami csak eszébe jutott.

- Azt hiszem... igen. De mindenem fáj. Még a sörényem is.

Mindezek ellenére Cloud Cover felkuncogott. A megkönnyebbülés érzése is átfutott rajta, miután rájött, hogy el tudtak menekülni, bármilyen borzalmakat is vártak volna ott rájuk.

- Nos, megúsztuk mindenféle komolyabb probléma nélkül. Most már csak ki kell találnunk, hogy hol is vagyunk.

Corona megbotlott és nekicsapódott a falnak. Ezt követően inkább úgy döntött, hogy inkább neki támaszkodik, amíg nem nyeri vissza az uralmat a lábai felett.

- Nos, én két irányt látok. Az egyik vissza, a másik előre. Mindkettő hihetetlenül sötét és megkülönböztethetetlen egymástól. Azt hiszem, tovább kellene mennünk.

- Ne, várj. Egy kicsit körültekintőbbnek kellene lennünk ebben. Nézzük csak... Felettünk a szellőző van, ahonnan jöttünk. Feltételezve, hogy egyenesen zuhantunk idáig, a leggyorsabb út az épületen kívülre... - A mályvacukor színű csikó megállt, és meresztgetni kezdett a szemit, majd megperdült és előre felé mutatott. - ...arra lesz.

Corona a mutatott irányba tekintett.

- De honnan tudhatjuk, hogy a szellőző nem kanyarodott vagy mozdult el? Ébren voltál a zuhanás közben?

- Nem. Aaa, a tollakba, eltévedtem. Nos, mivel már nem használhatjuk a szellőzőt, a következő logikus megoldás a környező tárgyak lennének. Látsz bármi feltűnőt?

A csikó eltávolodott a faltól és megrázta a szárnyait.

- Látok sötétséget, sötétsége és még több sötétséget. És néhány árnyékot is.

- És mi van azokkal a csövekkel, amik a falak mentén futnak? - Cloud Cover közelebb hajolt, de az éjszakai látása sem sokat segített a félhomályban. A falakon futó fém kábelkötegekben látszólag teljesen véletlenszerűen ágaznak el mindenféle jelzés vagy felirat nélkül. Az üres falfelületeken sem volt semmiféle leírás. De ami még rosszabb: Cloud meg mert volna esküdni, hogy csavarok helyeit látja a falakon.

A csikók lehuppantak a fenekükre, majd felsóhajtottak.

- Haszontalan. Akárcsak mi. Teljesen haszontalan.

- Nos... - emelete fel Corona a barátja lógó orrát a patájával. - Úgy néz ki, mégis megpróbáljuk a te elméletedet, hátha igaz. – Felkelt, majd magabiztosan elindult a folyosón nagy lépteket téve, hogy nehogy átessen egy kósza kábelben vagy csőben.

- Corona. - Cloud Cover nevetett, majd felállt. – Rossz irányba mész.

- Igaz. Akkor indulás! – perdült meg mosolyogva. A következő pillanatban már a csikó előtt is volt és büszkén ügetett előre. – Te jobban észreveszel dolgokat, mint én. Szóval megyek én elől és szólj, ha látsz valamit.

- Jól hangzik.

- AUGH!

Cloud pont időben lépett előre, hogy lássa, ahogy Corona kizuhan a látóteréből és csak a huppanása árulkodjon arról, hová is lett. Pont megállt annál a pontnál, ahol a társa eltűnt és most már észrevette, hogy a folyosó itt hirtelen véget ér.

- Corona?! Hová lettél?

- Lent... ugh. Itt lent! Ez csak egy három méteres lyuk, jól vagyok. Bár meg kell, mondjam, ez elég ígéretesnek tűnik. Itt már vannak táblák...

Corona-t egy hangos üvöltés szakította félbe, amely pont olyan volt, mint amelyet a rönkfarkasok hallatnak a holdfényes éjszakai vadászataikkor. A csikók torpantak, a sörényük égnek állt, a hanghoz pedig továbbiak csatlakoztak, majd hirtelen mind egyszerre elhallgatott.

- ... Ez meg mi a Tartarusz volt?

Cloud Cover megborzongott. *Itt nem lehetnek farkasok, kilométerekre vagyunk a felszíntől! Luna nevére, mi folyik itt?*

- Cloud, sietnél? Nem akarok egyedül lenni itt.

A félelmét leküzdve a csikó megpróbálta felmérni a terepet, hogy találjon egy jó leszálló helyet. Azonban csak a nagy semmi és a pokoli sötétség nézett vissza rá.

„*Pedig ez a nap is olyan jól indult*”, gondolta, majd becsukta a szemét és ugrott. A súlytalanság állapotában lábait ellazította és félénken felkészült a landolásra. A fém rácson landolt, de az ereszkedés lendülete megfogyasztotta a térdeit és így mégis hasra esett. A zuhanás visszhangja végigfutott a folyosón, míg végül el nem halt a messzi távolban.

- Ennek véget kell vetni.

Ismét hallható volt az üvöltés. Közelebről, hangosabban. Cloud Cover hátrálni kezdett, míg bele nem botlott Corona-ba. A két csikó átölelte egymást és úgy is maradtak, amíg a hang ismét el nem hallgatott.

- Nem tetszik ez nekem. Ez az egész hely úgy rossz, ahogy van. Ki kell jutnunk innen, amilyen gyorsan csak lehet, oké?

- Mhmm. - bólintott Cloud körbe nézve.

Újabb elágazáshoz értek. A folyosó folytatódott tovább a végtelenbe, de tőlük jobbra és balra egy-egy nagy terem volt. A baloldaltól sűrű köd gomolygott kifelé egyenesen bele egy rácsos csatornába és onnan tovább az ismeretlenbe. A jobb oldaliban csak egy fénypontot láttak, de fogalmuk sem volt, milyen messze lehet.

- Ha tovább megyünk, a jelek szerint semmi sem fog változni. Valaminek kell lennie idelent a baloldalon, ami termeli ezt a ködöt. Lehet, hogy több minden folyik odalent? Jobb esélyeink lennének a kijutásra, ha látnánk néhány munkást.

- Mi van a jobb oldalival?

-N... Nem vagyok biztos benne. A fény jó, de ha vannak ott munkások, akkor nem lesz hová bújnunk. A ködben legalább elrejtőzhetünk.

- Oké. Menjünk balra. Lehet, hogy csak egy repedés a falban. Esetleg egy szivárgás. De azon keresztül kirepülhetünk ebből a rémálomból.

- Akár biztonság, akár öngyilkosság, át kell mennünk rajta. - sóhajtott fel Cloud Cover. Vetettek még egy pillantást egymásra a másik teremből átszűrődő fényben, majd belevetették magukat a sűrű ködbe.

Rainbow Dash a mellső lábait egymáson keresztbe téve pihentette a biztonsági korláton és csendben figyelte az előtte tomboló vihart. Egy szót sem szólva beengedte a Ciklon terem káoszát. Hunyorogva figyelte, ahogy a hatalmas csöveket, amelyek gyomok ágaskodtak fel a gyár feneketlen mélységéből több száz gallonnyi folyadékot szállítva magukban másodpercenként. A szállító rendszer rázkódott és nyögdecselt a benne szállított anyagok végtelen áramának súlya alatt. A csövek behálózták a barlangszerű terem falait, és ha csak ez lett volna a teremben, a zaj

elviselhetetlen lett volna. Azonban az üresség közepén kavargó hurrikán maga mögé utasította egy kicsivel. A terem alján elképesztő méretű ipari ventilátorok álltak ki a falakból, hogy éles lapátjaikkal tartsák mozgásban a levegőt ciklon számára.

- A tízszeresére kell növelnünk a szélviharok előállítását... - motyogta magában a ventilátorok lapátjait nézegetve. - Hogy frissen tartsuk a légmozgást az értékesítő területeink között.

Rainbow Dash érezte, hogy valaki bejött mögé és testével elállta a mellette elhaladó szél útját. Még mindig maga elé nézve tovább beszélt.

- Csalódott vagyok Dr. Atmosphere.

- Én pedig sértve érzem magam, amiért engem hibáztatsz a szökésért, amit Tulip speciálisan és magasan képzett biztonsági pónijainak kellett volna elhárítaniuk.

- Ne gyere nekem ezzel a szarsággal Hide. A te mérnökeid tervezték azt az egész termet, hogy szökésbiztos legyen. A biztonsági csapatok csak dísznek vannak ott és persze, hogy esetenként a sorban tartsák a selejteket az ösztökéikkel. Valami miatt olyan érzésem van, hogy kezdenek problémáid lenni azzal, ahogyan ezt a létesítményt vezetem.

- Már megint ez? Ezt reggel már egyszer megbeszéltük.

Rainbow Dash elrugaszkodott a korláttól és megfordult a szárnyával, meglepve Dr. Atmosphere-t, akinek a nyakát így a korláthoz tudta lökni. Ezt követően felemelte a mellső lábával és a csődör arcának nyomta, aki így egész testével a korlát szélére csúszott. Hide összeszorított fogakkal nézett fel a főnökére, miközben viharos erejű szelek korbácsolták a rövid sörényét.

- Nos, lehet, hogy nem voltam elég *egyértelmű*. – förmedt rá Dash dobbantva az „egyértelmű” szónál. – Had egyszerűsítsem le neked még jobban. Ha *még egyszer bármi olyat teszel*, ami veszélyezteti a gyár egységét, akkor téged is részévé teszek a következő Appleloosa-i szélszállítmánynak. Megértetted?

Hide morogva beleköpött a viharba.

- Lehet, hogy egy kicsit jobban támogatnám az ötleteidet, ha azok nem sodornák veszélybe az egészségemet minden átkozott reggel.

Rainbow Dash dühében csapdosni kezdett a szárnyaival és még jobban nyomva Dr. Atmosphere nyakát.

- De mielőtt „megfegyelmeznéd” a fő mérnöködet. – köhögött Hide. – Kérlek, jusson eszedbe, hogy biztosítva vagyok.

Dash próbált nem mosolyogni a csődör megjegyzésén, de a végül a vicc föléje kerekedett és nevetve elengedte őt. A mérnök visszahúzta magát a katlanból, majd megdörzsölte a nyakát és rosszálló arc kifejezéssel ellépett a kancától.

- Nem fog tetszeni neked a dolog, de ideje lesz fontolóra vennünk egy készlelti tervet, arra az esetre, ha a csikók meg tudnának szökni és tönkretennének mindent. Dash, gondoskodnunk kell róla, hogy a kár olyan minimális legyen, amennyire csak lehet és ennek most azonnal neki kell állnunk.

- Ó, Hide, Hide, Hide. – csóválta a fejét Rainbow Dash. – Szenilissé váltál öreg korodra. Soha egy lélek szem jutott még ki a gyárból és igyekszem, hogy ez így is maradjon. Képes voltam odáig is elmenni, hogy megöljem azt, aki a legközelebb állt hozzám, csak azért, hogy továbbra is simán menjen minden. Sok idő eltelt azóta, de ha ezt akarnám tenni, akkor miből gondolod, hogy két vadidegen csikó esetében egy kicsit is nehezebben szánám el rá magamat?

- Úgy legyen. - bólintott a doktor. - De odalent nincs biztonsági személyzetünk, mínusz, ott vannak még a maradványai az ilyen-olyan dolgozóinknak, akiket oda száműztünk. Ha rajtuk képesek lesznek túljutni valahogy, akkor megszökhetnek. Ki tudja, hogy mit tehettek már tönkre azok a dilinyósok?

A ciánkék pegazus hátat fordított a ciklonnak, majd kísért az irodájához vezető folyosóra. Nézte a vörös csődör, ahogy megigazítja, és ismét felállítja a sörényét az eredeti pozíciójába.

- Ha nem tudnám jobban, azt hinném, hogy te tervezted így ezt az egészet, hogy belekényszeríts ebbe a szituációba.

- Ki, én? Én már túl öreg és szenilis vagyok, hogy ilyesmit kiterveljek.

- Hagyd abba, vagy érvényt szerzek a szavaimnak. Szóval, Okos-pata uraság, hogy akarod meggátolni azok a selejteket, hogy tönkretegyék a létesítményemet?

- Nos...

Az érzékeinek hiánya megrémítette Cloud Cover-t, ezért csak lassan haladt előre. Semmit sem látott a fehér ködben. Míg a maga mögött hagyott folyosókon legalább ki tudott venni körvonalakat, a sűrű körben nem volt más csak a sok száz patadobogás hangja a fém padlókon. Egy rövid időre kitérte az egyik szárnyát, hogy azzal tartsa a távolságot a faltól és esetlegesen észrevehessen valamit, de egy forró gőz által megperzselte tollat követően rájött, hogy ez egy rossz ötlet. Cloud Cover számára itt nem volt más a ködön és Corona biztató melegségén kívül.

A lépteik halk „klip klop klip klop” hangjai visszaverődtek a láthatatlan falakról és a környező gépekről és ez elbizonytalanította Cloud-ot. Olyan volt, mintha egy tucat másik póni járkálna körülötte ugyan olyan komoly léptekkel, mint ő. Cloud Cover elméjében hirtelen megannyi összeláncolt és lesütött tekintető csikó látványa jelent meg, amit ő becsukott szemmel és a fejét megrázva próbált elűzni.

Koncentrálj Cloud. Csak a képzeleted játszik veled... Próbálja elfoglalni magát. Ha megpróbálok valami másra gondolni, akkor elmúlik.

Még mindig becsukott szemekkel, a csikó megpróbált az eddigi életére gondolni. Emlékekre, amelyek mosolyt csaltak az arcára, mint például az első találkozására Corona-val a repülő iskolában és a csödörccsikó hiperaktív humorával. Eszébe jutott a díjnyertes cikke a Mén és a Spártai kultúra történelméről. Visszaemlékezett arra, amikor kiválasztották az akadémiai újság vezetésére, és hogy mennyire örömet lelt a kutatásban és az írásban.

Nem minden emléke volt örömteli, de tagadhatatlanul fontos mozzanatok voltak. Eszébe jutott, amikor felvételt nyert a repülő iskolába, és hogy a szülei mennyit noszogatták, hogy szüntelenül gyakoroljon. Hatalmába kerítette a bűntudat, amikor eszébe jutott, hogy hogyan miként el azokat az egyszerű felkészítő gyakorlatokat is, amelyek felkészítették volna a csikókat a vizsgára. Helyette inkább elbújt és butuska történeteket írt, ami, ahogy azt Cloud mondaná, egyáltalán nem fog már számítani.

Ostoba. Ostoba. Ostoba. Hallgatnom kellett volna rájuk, amikor mondták, hogy majd annyit olvashatok, amennyit csak akarok, miután levizsgáztam. Oké, ez nem segít a helyzeten. Talán rá tudnám venni Corona-t, hogy beszéljen. Az segíthetne elterelni a gondolataimat.

A lila csikó kinyitotta a szemét és maga mellé nézett. Csupán egy, a ködben kirajzolódó árnyalatnyi különbség árulkodott Cloud Cover-nek a barátja hollétéről.

- Izé, Corona?

- Nem! Heheheheh!

Egy vérbelábadt és kidülledt szemű öreg és sebes arcú csődör képe jelent meg előtte a ködben. A póni rettenetes vigyorral villantotta ki fogait, miközben a pupillái gyors egymásutánban tágultak és szűkültek be ismét. Cloud Cover hátrált, majd a hirtelen megjelent kép felé rúgott, azonban a következő pillanatban hátra esett és beverte a fejét valami hideg és fémes valamibe. Tekintetében szikrák gyúltak, ahogy a fájdalom végigszaladt a testén, majd a földön összehúzva magát sírni és reszketni kezdett. Az őt körülvevő sebes patadobogások hangja még inkább összezavarta. Cloud dülöngélt, várakozott, imádkozott, hogy mindez csak egy buta rémálom legyen és a következő pillanatban már felébredjen belőle.

- Cloud! Cloud, mi történt? Jól vagy?

Meghallotta Corona hangját és a következő pillanatban a csikó árnyképe tört elő a ködből. Próbált volna a csikóért nyúlni, de ő elcsapta magától a patáját.

- Menj el! Corona, segíts! Segíts!

- Cloud, én vagyok az! Corona! Mi van veled?

Cloud Cover megragadta a barátját, majd lerántotta magához és zokogva a sörényét szorongatta.

- Hé, minden rendben. Lélegezz mélyeket és menjünk. Itt vagyok már.

- Ott volt... egy másik póni... ahol... Pont ott, ahol te voltál. Hol... Hol voltál? – nézett fel a csikóra a sárga, fájdalommal teli és könnyező szemeivel.

- Lehagytalak, azt hiszem. Azt hittem, hogy pont mellettem vagy! Láttam a... Oh. Oh Celestia.

- M-mi?

- Volt egy.,, másik póni mellettem is. – Corona azonnal remegni kezdtek. – Cloud, tovább kell mennünk. Azt hiszem, tudják, hogy itt vagyunk.

- Jó ötlet. Nincs értelme lopakodni, ha úgy is meg tudnak találni minket ebben a ködben! Azt mondom... háromra kezdjük el futni mindaddig, amíg ki nem érünk a ködből, oké? De, *hagyj* hátra!

- Máris elfelejtetted, hogy pegazusok vagyunk? – kacagott fel Corona. – Csak azért, mert elbuktuk a repülési vizsgát, még tudunk repülni! – A csődörccsikó széttárta szárnyait és nagyokat csapdosva velük, hogy felszálljon. – Bőven akad itt hely, hogy egymás mellett repüljünk. Ha kezdenélek leahagyni, akkor a szárnycsapásaimból érezni fogod és tudsz nekem szólni. Jó lesz így?

Cloud Cover felpattant, majd elkezdett a levegőben lebegni.

- Megegyeztünk. Készen állsz? Akkor, indulás.

Mindketten elrugaszkodtak, felkavarva a ködöt maguk körül, miközben lendületet vettek a fura csapásaikkal. Hamarosan azonban már a mennyezeten siklottak. Elég alacsonyan repültek, hogy elkerüljék a szellőzőket és a kábeleket, de elég magasan, hogy elkerülhessek az esetlegesen lent kószáló munkásokat. Amióta reggel felkelt, Cloud Cover most érezte először, hogy ismét biztonságban van.

Repülés, a csodás repülés. Nincs is annál békésebb, pihentetőbb és nyugtatóbb, mint amikor a szél elsüvíti a szárnyaink alatt... Miután kijutottam innen, az első dolgom lesz, hogy addig repülök, amíg el nem ájulok.

A csikó mélyeket lélegzett és hagyta a hús pára átjárja a tüdejét feltöltve őt, megnyugtatta a sajtó izmait és elűzve a feszültséget a szárnyaiból. Tovább pihent elernyesztve lógatva lábait és átadva magát a repülés örömének, a lábait körülölelő és csiklandozó nedves levegőnek és a zsibbasztóan hideg félelemnek. Mosolygott és hallgatta az régi gyár csendjét, mintha segítené a kijutását.

RECCS!

Egy éles „Augh!” hang visszhangzott végig a folyosón, amikor Cloud lógó patája hozzáért valami keményhez és stabilhoz. Egy pillanatra a vér is megfagyott az ereiben, de tovább repült.

- Cloud, mi volt ez? – kérdezte Corona lassítva, hogy közel maradjon a társához.

A csikó megtörölte a patáját a hátsó lábával és érezte, hogy valami meleg és ragacsos dolgot törölt le róla.

- Nos, ha eddig nem tudták, hogy itt vagyunk, akkor most már tudják. Azt hiszem, megrúgtam valakit.

- Ez a beszéd! – éljenzett a csödörcsikó. – De, most siessünk! Azt hiszem, kezd szétfoszlani a köd.

Cloud Cover hunyorgott maga elé és valóban, a köd kezdett halványulni. Sérült korlátok és furcsa gépek körvonalai kezdtek kirajzolódni, ahogy haladtak előre és minden újabb egyre tisztábban kivehetővé vált. A gyár azon része, ahol bejöttek sokkal jobban karban volt tartva. A csikó fénypontokat szűrt ki maguk előtt, amelyek egyszerre voltak csalogatóak és fenyegetőek. Az aggodalmaskodó gondolatokat Cloud Cover egyelőre elűzte az elméjéből és inkább megpróbált örülni, hogy újra lát.

Végre elértek a köd végére. Egy meghibásodott szellőzőből dőlt a gőz, és bár egy kis mennyiség még mindig a folyosóra szivárgott a nagy része oda ömlött, amerről a csikók jöttek.

- Oh, nos, ez megnyugtató. Rémisztő volt benne repülni... nagyon.

- Pont olyan volt, mint egy felhő.

- De engem megrémít a köd. Könnyen előfordulhat, hogy nekiütközöl egy másik pegazusnak, ha ködben repülsz. Örülök, hogy kint vagyunk belőle... bár fogalmam sincs, hol lehetünk. Nem látom az épület híres végét.

A mályvacukor színű póni nem felelt. Inkább a barátja körül járkált és nézelődött. Kevésbé volt elhagyatott, mint az első szárny. A korlátok és az acél padló tiszta volt, alig volt rajtuk rozsda és a falakon is voltak táblák, bár meglehetősen piszkosak, de még elég frissek voltak és gyorsan letörölve őket láthatóvá váltak a figyelmeztetések

is. Több ajtó is sorakozott a folyosón és Cloud Cover megvizsgálta az egyiket. Be volt hegesztve teljesen.

- Hé, ez nincs bezárva.

Cloud Corona felé fordult, aki egy nagy kétszárnyas ajtó előtt állt. Le volt lakatolva, de a csikónak igaza volt, hogy legalább nincs behegesztve. Megragadta a kilincset és elkezdte rázni az ajtót. A zár már nem volt új, de mégsem engedett a csikó próbálkozásának. Kíváncsiságból azonban az ajtóhoz tartotta a fülét.

Távozz!

- Aiiieeeeeee! - Cloud elrugaszkodott az ajtótól és Corona mögé bújt. - Valami... beszélt hozzám!

- Én nem hallottam semmit. Had nézzem. – A fakónarancssárga csődörccsikó is odatartotta a fülét az ajtóhoz és fülelt.

Cloud Cover megborzongott.

- Semmi. Hahó! – szólt be Corona a résen. – Van odabent valaki? – tovább fülelt.

- Nos?

- ...semmi. Képzeldsz. Mi akarna lenni ez a terem egyáltalán?

Cloud Cover megrázta a fejét, hogy ignorálja a félelmet, majd körülnézett a kapu körül valamiféle nyomot keresve, ami a rendeltetése utalhat.

Lószart, már hangokat hallok. Valami beszélt hozzám. Ezt követően évekig nem tudok majd rendesen aludni. Na, meg is volnánk, mi ez? Valami féle emléktábla.

Hivatalosnak tűnik. Az áll rajta, hogy...

- Fő Előadó T...

Ezernyi csikó halálhörgésének hangja töltötte meg a folyosót. Mindenféle korú és fajtájú csikó véget nem érő gyötrelmének kiáltása volt ez. Olyanok sikolya, akik olyan sorsra jutottak, amit még a leggonoszabb háborús bűnösök sem érdemeltek volna. A két csikó összehúzta magát és kiáltások forrását kezdték keresni, amelyek elnyúltak és hangjegyek módjára hullámozva egy elcsesett dallá kezdtek összeállni,

a halál és rettegés himnuszává. Ez hallatszott a padlóból, a lámpákból, a ködből és a folyosóról. Lassan, a két csikó a kétszárnyas ajtó felé nézett.

A Színhát Teremből jött.

A kiáltások nem haltak el. Az üvöltéssel ellentétben, ez elhúzódott és mindig csatlakoztak hozzá újak, amikor a régiek már elhalkultak. Sokáig tartott, de végül a hangokból már csak maradt és utána azt is elhallgatott.

Csak ültek ott néma csendben és próbáltak nem gondolni semmire. Cloud Cover nézte a törött szellőzöt és teljesen beleveszett a belőle szivárgó folyamatos gőzbe. Corona hintáztatott előre és hátra a kedvenc akadémiai sport játékaire gondolva.

- Hogy érted, hogy megszökött csikók? Ez lehetetlen. Egy komplett mérgező rendszer van nekik odafent kiépítve, kizárt, hogy bármelyikük is lejutott volna ide.

A hang hirtelen kizökkentette mindkettőjüket a saját gondolatmenetéből és ijedtükben felszökkentek. Corona már akaratlanul is elkezdett repülni.

- Sss! Corona! Vissza a ködbe, akkor nem áthatnak minket!

Miután a csikók elbújtak a ködben, két fehér köpenyes csődör fordult be a sarkon. Az egyikük nyugodt volt, laza gúnnyal az arcán. A másik izgatott volt és nagyon sebesen csóválta a farkát, miközben hab csöpögött a szájából. Ő szólalt meg ezt követően patájával a másikat bökdösve.

- Arf! Vuff! Rrrrrruf morr vuff!

- Nos, igaz, de szerintem akkor is tévedsz. Az egyetlen kijárat innen a szerviz lift lenne, de csak Dr. Atmosphere-rel vagy Rainbow Dash-el tudnának azon felmenni. Szóval csapdába estek idelent. Idővel meg fogjuk találni őket.

- Arrruf vuff nyüsz nyüsz vuff nyüsz...

- Úgy gondolod? Snow Crystal azt mondta, hogy beszélt eggyel? Nos, ő még sosem hazudott, így azt hiszem, ebben most hiszek neked. Nézzük meg a generátor szobát akkor. Bizonyosodjunk meg róla, hogy ott nincs biztonsági rés. Celestia a tudója, hogy nem szeretnénk, ha egy póni ellopná azokat a vállalati titkokat.

- AROOOO! vuff vuuf?

- Oh, fogalmam sincs. Lecsapjuk őket. Visszamegyek az Adminisztrációs Kapcsolati terembe és megnézem, hogy küldtek-e nekünk valami üzenetet.

Az izgatott csődör tisztelgett, majd egy hosszan tartó üvöltést hallatott, amely végig visszhangzott a gyár összes irgalmatlan szegletén. Három másik ugatás válaszolt rá, majd a póni átvágott a ködön pont a két csikó mellett. Ekkor azonban megállt, beleszimatolt a levegőbe és Cloud nézte, ahogy a dolgozó egyenesen felé fordul. Bátortalankodva elkezdett feléje lépdelni kidülledt szemeit egy pillanatra sem levéve róla. Próbálta lassítani a heves légzését, majd nyelt egy nagyot, mert már a torkában kezdte érezni az egyre hevesebben verő szívét, amely félő volt, hogy ez alkalommal lebuktatja.

Ennyi volt. A munkás tisztán láthatta Cloud Cover-t most már. Corona és ő vesztenének, bármilyen harcba is keverednének bele, így hát feladta és megszólalt.

- J-jó k-k-kutyus...

A munkás hirtelen széles vigyorral lihegni kezdett. Ekkor Cloud kinyújtotta az egyik remegő lábát és megsimogatta a csődör sörényét, aki ezt követően megnyalta a patáját, majd sarkon fordult és tovább vágatott a generátor terem felé.

- Mi a tollas mén történt?

- Fogalmam sincs, de azt hiszem, követnünk kéne.

- Mi? Azon keresztül? Elkaptad annak a csődörnek az örületét? Én nem megyek át azon a ködön még egyszer.

- Oké, próbáld így nézni a dolgot. Járkálhatunk köd nélkül és jól megvilágítva az egyetlen valószínűleg épelméjű pegazus szeme láttára, és még ha nem is kapnának el minket, akkor sincs fogalmunk róla, hogy hová tartunk. Ráadásul biztos, hogy egy csomó póni van itt, akik el akarnak most kapni minket és...

- Jól van, jól van, jól van. Igazad van. – mondta a csődörcsikó farkas szemet nézve a köddel, amely előtte tornyosulva gúnyolódott rajta.

„Nézzenek oda.” Gondolta magában Corona. „Azt mondja, hogy nem tudom megcsinálni”. Nyelte le a köd iránti félelmét, amely keserű ízt hagyott a szájában.

- Nos, akkor majd én megmutatom, aszem.

- Mi?

- Nagyon figyelj Cloud. – kezdett bele Corona, majd előre ugrott a levegőbe és belevetve magát a ködbe. – Megyünk vissza az elágazáshoz, emlékszel?

Dr. Atmosphere hátradőlt a székében a borostás állát dörzsölve a patájával és a szemeit összeszorítva a gondolataiba mélyedve.

Körülötte a használhatatlan irodája volt. A falak megfakultak és nem voltak már hófehérek. Inkább sárgás árnyalatúak voltak már az izzadságtól és a szmogtól. Ezek a falak egykor nagyszerű emlékeket őriztek Hide számára, de mindezek odavesztek a felhők jól megszokott tisztaságával együtt. Most, a szutykos pára csak a szörnyű múltra emlékezteti, történetekre, amelyek jobban kísértik a doktort, mint bármely gonoszság, amit elkövetett. Börtönének minden fala tartogatott egy történetet.

Hide észrevett egy kevéske száradt vért a balján, egy egykori munkatársának maradványait. Üzemi baleset volt és elkerülhetetlen. Az egyik „karbantartást nem igénylő” csőrendszerben túlnyomás keletkezett a lerakódott zsírtól és úgy döntött, hogy Atmosphere legértékesebb alkalmazottjának a pofájába egyenlíti ki a nyomást. A kanca a patái között halt meg az asztalán, amelyen most éppen a hátsó lábait pihenteti. A fájdalmas szomorúság azzal fenyegette, hogy utat talál az elméjébe, de kudarcot vallott.

- Erre most nincs idő Hide. – sóhajtott fel elfordulva a folttól.

A másik falon egy mély, fekete horpadás volt. Már évek óta megjavíthatta volna, de nem mert a közelébe menni. Ez az első alkalmazottjának az eredménye volt, aki szembe mert szállni a rendszerrel. Visszatámadt; azt hitte, hogy a Doktor irodája a lift mellett van, így a csődör megpróbált robbantott egy lyukat a teflonnal átitatott felhőbe.

- Jó öreg pegazus tervezés. – motyogta Hide figyelembe se véve az elfeketedett látványt az irodájában. Ez után kapta az új asztalát, de a megperzselődött szőr illatát máig érzi az orrában.

Olyan sok halál.

*Oly sok élet veszett oda... Életek, amelyek számítottak. Nem azok a...
szánalmas, póninak nevezett selejtek. Valódi életek, amelyek nagyságra születtek.*

És miért?

*Azért, hogy egy megtört kanca maradványa megtéveszthesse és elhitethesse
magával, hogy a Társaság iránti hűsége önmagában elég, hogy megtarthassa a
címét. Mert, mindaddig, amíg hű marad egy eszméhez vagy valamiféle ideához,
addig a Harmónia Eleme maradhat.*

- Nos, rossz hírem van Dash.

- És mégis mi lenne az Doktor?

Hide felpattant, lerúgott az asztaláról mindent, majd megfordulva és ijedten
zuhant vissza a székébe. Hangosan felmordult az esést követően, miután sikeresen
beverte a fejét a háta mögött húzódó falba, ami miatt a látása is cserbenhagyta egy
időre. Ismét kinyitotta a szemét, de ekkor maga előtt látta a legrémisztőbb rózsza
vörös íriszű szempárt, amit csak el tudott képzelni.

- Nos, ki vele. A rossz hírek általában azt jelentik, hogy elő kell vennem a
menedzseri képességeimet. Én vagyok benne a legjobb, de tudod, hisz láttad.
Szóval ne késlekedj velük.

- Uh, hahó Dash kisasszony.

- **NE JÁTSZ VELEM HIDE!**

Idős korában először a Doktor összeresztett. Egy nyöszörgés szűrődött ki az
orra alól, ami nagyon halk volt, da nyöszörgés az nyöszörgés. Mind az a büszkeség,
ami Hide-nak megadatott ebben a világban, az most sírva távozik belőle szégyennel
töltve fel a helyét.

- Rá-Ráállítottam Gauge-ot és Gentle-t, hogy tartsanak szemmel minden forrást,
amink van a régi gyárban. Contrail és Pipe Wrench ép most lekapcsolják a lifteket,
hogy csináljanak egy kis terepmunkát.

- Ez felesleges. Miért helyezted a tiszta elméjűeket egy szobába, ahol semmit
sem tudnak csinálni?

- Mert a dilinyósok egy szeszélyes pillanatukban lemészárolhatnák a két csikót, ha megtalálják őket. Túljárhatsz egy zseni eszén hibás logikával, de sose játszatsz ki egy olyan lényt, aki nem ugyan azt a játékot játssza. És, ha a csikók...

- Selejtek.

- Igen, bocsi, a fejem egy kicsit ködös mostanság.

- Nem az én hibám.

- Mi... Ugh. Hagyjuk. Ha a selejtek ki tudnák játszani Contrail-t, akkor Gentle és Gauge tudja informálni a másik kettőt, hogy merre vannak az alapanyagok.

Dash ráhunyorogott a csődörre és tisztán látta a legördülő verejtéket a szőrén.

- És mi a rossz hír?

- Nos, izé, az, hogy nem tudjuk, merre vannak odalent?

- Ez aligha lehet gond, ezért állítottuk rá a csapatodat a feladatra. Mi a valódi rossz hír Hide?

A csődör elgondolkodva elfordította a fejét Dash-től. A fekete mélyedés a falban megragadta a tekintetét és erről támadt egy jó ötlete.

- Nagyon nagy a valószínűsége, hogy okos csikókkal állunk szemben, akik lehet, hogy selejtek, ha fejezem be, de nem tudjuk, hogy mire számítsunk az esetükben. Valahogy áttörtek a szellőzőn, ami úgy lett megépítve, hogy soha többé ne lehessen kinyitni. Ki tudja, hogy mire lehetnek képesek a régi felszerelésekkel, amiket odalent tárolunk? A Tartaruszba, Dash, az mind kompatibilis a mi technológiáinkkal itt fent. Ezer éves információkkal dolgozunk!

- Ez badarság Doktor! Pont ma reggel demonstráltam. Úttörő technológiákkal vagyunk felszerelve.

- Ez a gond, de komolyan. – sóhajtott fel Atmosphere.

Rainbow Dash megvonta a vállát majd hátat fordította bukott póninak.

- Kíváncsi, de nem lényeges. Az akarom, hogy kapják el és öljék meg azokat a szökevényeket huszonnégy órán belül, értve vagyok?

- És mi van a készenléti tervvel?

- Érvénybe léptetem, ha nem lesz semmilyen más megoldás. Megértetted?

- Megértettem.

- Oké.

Dash felugrott és elkezdett kirepülni a szobából, majd emelkedés közben rárugta Hide-ra az asztalát és egy fiatalos perdüléssel becsapta maga után az ajtót.

Dr. Atmosphere csendben ült a földön és a falnak támasztotta a fejét lehunyta szemmel. *Valóban úttörő technológiák, de mind idejétmúltak! A póniság egésze már sokkal előrébb lehetne a jövőben, ha nem szenvedne egy megtört és magányos pegazus vigasztalhatatlan haragjától.*

- Megkérdőjelezted a *hűségemet* a Társasághoz? Te ostoba kék póni! Csak arra lenne szükségem, hogy te elállj az utamból és új magaslatokban emelhetném ezt a vállalatot! Tökéletesíthetném a bolygót és Equestriát rávezethetném egy új uralom útjára. Mindehhez pedig csak annyit kéne tenni, hogy túltesd magad a *Celestiverte, kicsinyes*, kirúgott PROBLÉMÁIDON. Te ostoba, ostoba kanca! Ez az egész galiba a te *hibád!* Csodálatosak lehetnének!

A csődör felállt, letörölte a köpenyét és megigazította a tüskés sörényét.

- Oh, Dash, Rainbow Dash, annyira fáj ilyennek látnom téged. Én emlékszem, hogy kinek kellene lenned... Hogy ki lehetnél még mindig. Dash, el kell menned, de én azt akarom, hogy maradj... Oh, nézz rám! Csak egy siránkozó idióta vagyok!

A Doktor beleütött a falba, de a felhő elnyelte az ütése erejét, hangját és sokat Hide elégedetlenségéből is.

- Nos... a halott lovat már nincs értelme verni. Sokkal inkább, ideje munkához látni... Van egy jövő, amit meg kell valósítanom.

Hide egy laza mozdulattal magára öltötte a labor köpenyét, majd egy elnyújtott sóhajtással lassan kisétált a szobából, elsántikálva a bukástól. Magában motyogva további emlékeket idézett fel és még elkeseredettebben reményeket fűzött ahhoz, hogy hová juthatott volna a pegazus faj egy póni öltő óta.

A kék arcot a megőszült sörénnyel, azonban nem vette észre a folyosón.

Gentle-nek nehezebbre esett hallani Gauge magyarázatát a sűvítő szélben, de amúgy se sok minden volt, amire ne tudott volna magától is rájönni a barlangszerű teremmel kapcsolatosan. Az elképesztő erejű ciklon a középpontban egyértelműen a királyság összes szelének a forrása volt. Ámulva a csodálatos látványon Gentle a falakat behálózó elképesztő méretű cső és szállító hálózatot kezdte nyomon követni, amely egészen a gyár gyomráig hatolt. A hatalmas szivattyúk elképesztő vadsággal rázkódtak, tovább erősítve a már most is elviselhetetlen zajt. Mellettük elöregedett tápkábelek lógtak, amelyeknek már önmagukban is akkora súlyuk lehetett, hogy kitéphették volna magukat az aljzatokból.

- Közel lehetünk a vezérlő teremhez ez a sok nagyszerű technológia alapján. – kiáltotta Gentle a csődörnek maga előtt. A pegazus észre se vette, amit kiáltottak neki és csak mondta tovább az információkat, amik azonnal elvesztek a szélben. Megállt, majd egy nagy acél ajtóra mutatott, amin keresztül gyakorlatilag kilökte a kancát a Ciklon Teremből.

- És ez a vezérlő terem. – állapította meg Gauge tárgyilagosan. – Remélem emlékszel még arra, amit mondtam; életbevágóan fontos a gyár további folyamatos fennmaradása érdekében.

- Igazából egy szót sem hallottam. Újra el kell mondanod.

- Oh, arra nincs idő. Majd elmondom később.

- De te most...

Gauge rákacsintott a kancára, majd haladt tovább előre. Gentle megrázta a fejét, majd követte a narancsságra csődört, miközben csodálattal nézett szét a teremben. Egy számítógép konzol foglalta el egybefüggően a szoba három falát. Mindenféle kapcsolók és felnagyított gombok borították a kezelő felület minden négyzet centiméterét, de ami igazán megragadta a tekintetét az a távolabbi falon volt.

Egy hatalmas képernyő függött a felhőkön valamiféle láthatatlan mechanizmus által. Sok száz kábel futott bele a monitorba minden irányból digitális pókhálóként szöve be azt. A Cloudsdale-i Időjárás Társaság logója, három gyárképmény egy villámló felhőn, volt a közepén a fekete háttérén. Gentle már annyira hozzászokott a

logóhoz, hogy nem is nagyon figyelt rá, akár csak Cloudsdale többi lakosa. Most azonban a kijelzőn a vészjóslóbb képként jelent meg előtte. A képernyő alatt két szék várta, hogy elfoglalják és Gauge már helyet is kínálta a zöld kancát, mielőtt leült volna.

A zavaros billentyűzetek és elektronika, ami betöltötte a számítógép maradékát messze a képernyő alatt voltak. Azonban mindkét szék mellett volt egy-egy nagy vezérlő gömb, egy tálca nyilakkal és tíz fényesen világító kör alakú gomb. A csődör előrehúzta a székét, majd az egyik mellső lábát a vezérlő gömbre, a másikat pedig az irány gombokra helyezte. A gömbbel kattintva a képernyőkímélő eltűnt és teret engedett valamiféle asztalnak. Gentle alig tudta követni az opciókat, amiket Gauge kiválasztott, miközben keresztülhaladt az operációs rendszeren, de ez után még erősebben koncentrált és a szeme ide-oda kezdett cikázni miközben az egeret és a kiemelt szövegeket követte. Egy végső kattintást követően a képernyő három részre vált szét és három különböző videó csatornát mutatott

Szinte majdnem mind a három képernyő koromfekete volt néhány apró eltérést leszámítva. Az egyik úgy tűnt, mintha egy zavartalanul hömpölygő kódáramlatot mutatna. Olyan volt, mint egy fantom kígyó, ami az alvilágban tekereg. A középső egy csupasz folyosót és egy állványzatot mutatott, amin a legfeltűnőbb egy ferde szellőzőrács volt, ami a padlón feküdt. Gauge ezt világosította ki, majd ráközelített a kamerával, hogy közelebből is megvizsgálhassa a szellőzőt.

A munkatársa ismét beszélt hozzá, de Gentle nem figyelt rá. A régi gyár rozsdás és koszos csöveit vizsgálgatta, amelyek mindenféle logikus tervezés vagy akár csak a leghalványabb utalás nélkül kígyóznak a végtelenbe.

- Ez olyan, mintha az elmúlt ezer évben csak mindig hozzáadtak volna újabb vezetékeket, ha kellett a lehető legrövidebb úton. Drága Celestiám, ez a létesítmény egy logisztikai rémálom! Mint mondjuk az ott. A felhő részecskék pont az ellenkező irányba haladnak, mint a jégeső magvak. Azokat össze lehetne keverni és egy közös vonalon szállítani, amíg el nem érik a rendeltetési helyüket. Ha a lenti tervezésben csak egy árnyalatnyi logika is van, akkor a jégeső gyártásnak a felhő újrahasznosító

mellett kellene lennie, ahol egy egyszerű szűrő átírányíthatná a magvakat. Ez annyira... gazdaságtalan.

A narancssárga munkás csak bámult tágra nyílt szemekkel Gentle-re a sárga tincsei mögül.

- Nem kérdéses, hogy miért vett fel Hide. A régi időkben, feltételezem, sokkal hatékonyabbnak ítélték újabb csövek lefektetését, mint hogy minden alkalommal újjá építsék a gyár csőrendszerét, amikor egy új gépet telepítenek. Ha Dash meghallaná, hogy gazdaságtalannak nevezted a gyárat... – dőlt hátra Gauge fütytyentve, majd a fejét megrázta és kacagva. – Nos, mindaddig, amíg képes leszel úgy fogalmazni, hogy miként növelné az a Cloudsdale-i Időjárás hatékonyságát, rendben leszel. Na, de most figyelj. Meg kell tanulnod, hogy hogyan használhatod ezt a rendszert.

- Egyébként mit csinálunk mi itt?

- Korábban két selejt megszökött a mai nap, amíg Contrail szobájában voltunk. Ez lehetett a szellőző, amin leestek. Reménykedtem benne, hogy elvesztették az eszméletüket, de úgy tűnik, magukhoz tértek és eliszkoltak... De ettől függetlenül meg kell találnunk őket, hogy Contrail és Pipe Wrench elkaphassák. És Atmosphere szerint élve. Azt mondta, hogy Dash-nek viszonylag sértetlenül kellene, hogy személyesen dolgozhassa fel őket. - mondta rosszállóan a csődör, miközben átváltott egy másik kamerára. Egy elágazás tűnt fel, amelyen a képernyő közepre belógott a gőz áramlat vége a láthatáron kívülről. – Bár ez fura... Ártalmatlanítanunk kellene őket, amilyen gyorsan csak tudjuk.

- Te is Gauge? Az össze munkás közül, te voltál a legszimpatikusabbnak.

- Itt többről van szó, mint „Csikók megő” ... Ott! – ugrott fel a székéből a pegazus kicsattanó örömeiben. Két kicsi póni szárnyalt ki a ködből olyan gyorsan, ahogy csak tudtak. Gauge félbe szakította a mondatát és sebesen kattogva több kamera képén is átfutott, mire talált egy tiszta képet a csikókról. Elég gyorsan haladtak, de látszólag teljesen céltalanul.

- Úgy látszik, hogy a lift felé mentek. Remélhetőleg csak véletlenül... Értesítenéd a másik kettőt a P.A. rendszeren, kérlek?

Gentle ránézett a színes gombokra, majd kiszúrt egyet, amin tisztán kivehető volt a hangosbemondó jele. Lenyomta és beszélni kezdett.

- Munkások Pipe Wrench és Contrail, itt a központ. Észlelték a szökevényeket és felétek haladnak. Élve kell elkapni őket, ismétlen, élve kell elkapni őket, Dash nem holtan akarja őket.

Corona hirtelen megállt és úgy maradt le Cloud Cover mögött, mint egy kő. A csikó éles kanyart véve megfordult és a barátja mellé repült, miközben szidta.

- Te hülye csődörcsikó, erre most nincs időnk! Gyere már!

- Nem, várj, hallgasd csak! Hallottad ezt?

- Azt a hangot? Igen, valószínűleg pónikat hívtak, hogy keressenek minket és pont ezért kell tovább mennünk! Most!

- Cloud, kiszúrtak minket. Azt mondták, hogy feljűk tartunk! És... még valamit valamiféle elfogásról. Valaki holtan akar minket. Nem hallottam mindent, de nem mehetünk arra!

A lilás csikó leszállt és dobantott egyet a lábával félelmében és idegességében.

- Nos, előre nem mehetünk és vissza sem, mert kiszúrtak minket. Szóval hova tovább Corona? Mi van, ha ez egy elmejáték? Mi van, ha látták, hogy megszöktünk és most el akarják hitetni velünk, hogy a kijárat felé a vesztünkbe rohanunk? Le kell lassítanod és gondolkodnod! Mindig én gondolkodom!

Corona a csikó felé fordult és megcsapta a patájával, aki rémülten nézett fel.

- T-te... te...

- Megütöttelek. Mert tudom, hogy félsz és sivár a helyzet, de most nincs időnk arra, hogy utáljuk egymást. És lehet, hogy igazad van! Lehet, hogy mindig agyalsz és ez a probléma. Nem bízol az ösztöneidben! Cloud, ezért buktad el a tesztet is! Nem bízol a saját testedben! És most pedig nem bízol bennem! Cloud, tanuld meg a sorsra bízni magad.

Patakokban folytak a pegazus könnyei, de Corona végső kinyilatkoztatását követően tágra nyitotta a szemeit.

- Egy sorspróba...

- Igen, pontosan, nem igazán tudnám jobban leírni, mint...

- Egy sorspróba! – kiáltotta Cloud, majd felugrott a levegőbe és addig rugdosta Corona-t, amíg nem követte. Majd, abban a pillanatban, hogy a barátja is a levegőbe emelkedett, átvette magát az állványzaton.

- CLOUD VÁRJ!

Corona lenézett az állványzat széléről a feneketlen mélységbe. Elvesztette a barátját és az ő szavai idézték ezt elő. A dolgok túl gyorsan történtek. A Corona-nak fogalma sem volt, hogy mit tegyen és a munkások is hamarosan itt lesznek, hogy elkapják. Remegni kezdett.

- Na, ott fogsz rémülten lebegni, vagy követsz végre?

Corona lenézett a lábai között és felnevetett megkönnyebbülésében, amikor meglátta Cloud felcsillanó szemét.

- Te sunnyogó kis pegazus! Elmegyünk a végére a padló alatt, és ha munkások vannak ott, akkor elmegyünk a másik irányba!

- És ha a másik irányba kell mennünk, akkor remélhetőleg repülhetünk majd azok alatt, akik utánunk jönnek. Egy sorspróba Corona! Tűnjünk innen!

- Á, hogy a mén szerelmére. – szitkozódott a narancssárga csődör.

- Mi az? Hová lettek?

- Az állványzat alatt és ezeknek a régi kamerák nem elég jó a felbontása, hogy észrevehessük őket a rácsok alatt. Okos kis vakarékok.

- És akkor most mi lesz?

- Nos, egyértelműen hallották a bejelentést és ezért álltak meg. A következő logikus lépés az lenne, ha az egyikük lemenne és az állványzat alatt repülve próbálná elkapni őket. Pipe Wrench-et jobban preferálnám, mert Contrail még a végén fejjel lefelé járna vagy ilyesmi. Az egyetlen gond, hogy fogalmam sincs, hogyan értesítsük Pipe Wrench-et anélkül, hogy figyelmeztetnénk a selejteket is.

Gentle hunyorgott.

- Mutasd őket, ha tudod.

A következő másodpercben két unott pegazus jelent meg a képernyőn. Az egyik a korlátnak támaszkodott, a másik pedig körbe-körbeparkodott az első körül.

- A jégesőmag csőben még van áramlás?

- Valószínűleg nem, de előfordulhat. Had nézzem...

A csődör előhívott egy általános vázlatot a létesítményről. Gentle már az épület puszta méreteitől is padlót fogott. Annak ellenére, hogy születése óta minden nap látta, a viharfelhő olyan sokat kitakart belőle, hogy lehetetlen volt megmondani, hogy milyen összetett is a Társaság valójában. Gauge kijelölte a Régi Gyárat, majd azt a szekciót, ahol Pipe Wrench és Contrail tartózkodott. Megjelent előttük a csőhálózat térképe, majd a narancssárga pegazus rávitte az egere a Gentle által említett csőre és aktiválta. A szürke kimeneti jel zöldre váltott és a jégeső magvak áramolni kezdtek.

- Tessék, most már az irányításod alatt van az a vezeték. Fogalmam sincs, hogy mi történt azzal a csővel. Tudtommal még mindig a generátorhoz van kötve. Mire kell neked?

Gentle nem válaszolt, mert az előtte sorakozó vezérlőket tanulmányozta. Egy perccel később a mellső lábait a gombokra helyezte, majd felnézett a képernyőre.

- Mutasd újra a kamera képét. Rá tudod vetíteni a diagramot a videóra?

- Hogyne. És... meg is van. – nézett Gauge kérdően a kancára. – Biztos vagy benne, hogy tudod, mit csinálsz? Mit is csinálsz egyébként?

A diagram vörösre váltott, miután Gentle lezárta a szelepet, ami csak egy kicsivel magasabban a korlátnál. Egy kis késlekedést követően további pumpákat is bekapcsolt, amelyek a szalaghoz kapcsolódtak, de teljesen figyelmen kívül hagyta a képernyőn felvillanó vészjelzéseket. Egy hihetetlenül hangos riasztó is elkezdett szirénázni a pónik mellett, de mindketten a képernyőre koncentráltak és így nem vették észre.

- Heheheh. Pipe Wench. Hehehehe.

- Ha'd abba.

- Oké, Wench. Wenchy wenchy wench.

- A' mon'tam ha'd abba.

- Sokkal inkább *Gripe Wrench*. Hah! Ahaha.

- Ha mé' egysze' viccelődsz a neve'me, való'i kondenz csíkot csiná'ok be'ő'ed.

- Aha! Okos! Tetszik. *Gripe Wench*. Hallottad ezt?

- Mit ha'ottá'?

- Azt. Nyögést. Nyújtózkodást. Mint egy jó kanca az ágyban. HAH! De komolyan.

Nyomás. Hehehehe *Pipe Wrench* hagyd abba, hangos ahonnan ez jön heheheheh.

Nem jó, heh. Piiiiiiipe *Wrench*, javítsd meg! Javítsd meg a szelepet, *Pipe*! *Javítsd meg a szelepet, Pipe!* Auuuuughahahahaha!

- Mi a Ta'ta'usz'ó be'észt te meg?!

És ebben a pillanatban a csődör melletti szelep szétrepedt és tömör gömbök sorozatát lőtte a szemközti falra. *Pipe Wrench* hátra bukácsolt és ráesett *Contrail*-re, amitől a csődör visítozni kezdett és csikói örömmel ütögette össze a patáit. A folyam úgy tűnt, mintha folyamatosan fel és lejárna a nyomás változásával, ahelyett, hogy állandó sebességgel szivárogná.

- M... mi a?

Gauge csak nézte teljesen ledermedve. Gentle minden idegszálával a képernyőre koncentrált, miközben a patái sebesen mozogtak a vezérlőgömbön és a gombokon. A mellső lábai mindenféle rendszert nélkülözve mozogtak, akár egy sikló a víz felszínén, miközben a mozdulatait végezte. Bármikor bekövetkezhetett volna egy nem kívánt mozdulat vagy hiba, de végül megkönnyebbülten fellélegzett néhány nyomást kiegyenlítő intézkedés után.

Elképesztő sebességgel sajátítja el a nyomás kezelő rendszer kezelését...

Gauge csak pislogott, majd hirtelene a képernyőre nézett és vissza, olyan sebesen, akár egy ostorcsapás. Végül minden erejét összeszedve sikerült megállnia, hogy ne bámulja tovább a munkatárását. *Mit csinál?*

- Éééés... ez így... jó is lesz! - mondta diadalittasan leütve még néhány gombot, majd Gentle győzelemittasan megpördült a székével. Gauge leesett állát észrevéve megállt, majd elszégyellve magát a szárnyait is összecsupkta.

- Én, izé... A vezérlők nagyon hasonlóak azokhoz, amiket odalent, ööö... Igen. A narancssárga póni nagyokat pislogott, megrázta a fejét, majd nagy nehezen ismét a munkájukra tudott koncentrálni.

- Ez meg mire volt jó? A szart is ki akarod ijeszteni Pipe Wrench-ből, hogy az állványzat alá ugorjon vagy mi?

- Nézd. – A kanca egyértelműen a kamera felvételt nézte, majd a fejével és is felé biccentett. – A fal. Nézd a falat a szemközti oldalon.

- WRENCH, ez egy üzenet fentről, hah. Érted? Üzenet fentről? A menedzsment felettünk van, figyel minket, figyelnek mindenkit, mindig figyelnek és vezetnek és változnak, és MOST van néhány szavuk hozzád, Wrench, olvasd el a szavakat és kövesd őket Wrench utasítások fentről Wrench és...

Contrail hencegésének egy jól irányzott rúgás vetett véget a bal szárnyára, amit követően elveszette a lendületét és a régi gyár kíméletlen gyomrába zuhant. Pipe Wrench nézte, ahogy a kék csődör kizuhan a látóhatárából, majd megfordult és olvasni kezdte a keményített felhőbe vésett betűket.

- Rú'janak meg, í'ássa' csiná'ták.

Egyszerű folyóírással a felhőn ez volt olvasható:

PIPE WRENCH REPÜLJ AZ ÁLVÁNYZAT ALÁ ÉS KAPD EL A SELEJTEKET

- Fe'vágósok.

A csődör kitérte a szárnyait kiropantva a megmerevedett hátát, mielőtt felszállt volna. Elhelyezkedett a korlát alatt, majd egy halk morgást hallatott részben a sajgó háta miatt, részben pedig azért, mert meglátta a kék pegazust, amint fejjel lefelé áll előtte.

- Boo. Hahahahahaha!

- Menj fel C'ntrail. Ma'adj me'ettem é' ha é'eveszed ő'et, te'ed ő'ekt fe'ém.

- Rajta vagyok Motyogi kapitány. - tisztegett Contrail az egyik szárnyával, mielőtt ismét lezuhant volna. Pipe Wrench hallgatta a szakadatlan nevetést, amíg ki nem múlt a visszhangja, majd erős szárnycsapásokkal, unottan elindult előre.

Egy nap biztosan le fogom vágni a szárnyait. Örült idióta.

Elégedetten nyugtázva, hogy az üzenet célba ért, Gentle és Gauge megpihentek és ismét elkezdtek végignézni a kamerák képeit a szökevények után kutatva.

- Szóval, most mi lesz Gauge?

- Mmh?

- Mi lesz ez után? Miután elkaptuk őket kész, vége. Visszadobjuk őket a rakásba és szivárványt csinálunk belőlük?

A csődör egy szót sem szólt. A hosszú sörénye egyik tincset elkezdte a patája köré tekerni, miközben erőteljesen koncentrált, majd szinte egy örökké valóságot követően megszólalt.

- Nem egészen.

- Nos, mi lehet itt még rosszabb egy csi...

- Selejt.

- Mi lehet itt még rosszabb egy selejt számára? Tudom, hogy Cloudsdale-nek károsak, de tényleg muszáj olyan ördögi színben feltűntetnünk őket, amennyire csak tudjuk? Lehet, hogy selejtek, de ugyanakkor megrémült gyerekek is! Te is megpróbálnál elszaladni; nem mintha lenne bármi hátsó szándékod, hogy romba döntsd a pegazus társadalmat vagy ilyesmi. Ők csak... Gauge?

Gentle elhallgatott és leszegezte a fejét, hogy láthassa Gauge arckifejezését. Mérges volt, a patái remegtek az idegtől, tekintetét pedig a padlóra szegezte.

- Te komolyan nem érted?

- Gauge? Te...

- Nem, te tényleg nem érted. – sóhajtott fel hátra lökve a hosszú sörényét, hogy tisztán látható legyen az arca. – Kötelességünk is van Gentle, nem csak munkánk. Kötelességünk a Társaság, Cloudsdale és a bolygón élő összes pegazus felé. Mi

nagyon sérülékenyek vagyunk, ha nem tudnád? Nagyon, nagyon sérülékenyek. Az összes póni faj közül a pegazusok a leggyengébbek. Mi történik, ha egy föld póni eltöri a lábát?

Gentle visszahőkölt és igyekezett még halkán sem nyöszörögni Gauge hirtelen jött hangulatváltozása miatt. Próbálta volna mondani valamit, de a csődör megelőzte ebben.

- Elintézik. Persze a felnőtteket meg lehet gyógyítani varázslattal, de a csikók túl gyorsan nőnek. Őket nem lehet. Mi haszna van egy föld póninak, aki még járni sem tud? Szóval elintézik őket. Ugyan ez van az unikornisoknál is. Ha fiatalon eltöröd a lábad, akkor az életednek már úgy is vége, szóval hozzásegítenek. De a pegazusok, nem, mi különlegesek vagyunk. Ha eltöröd a szárnyad, vagy csak nem fejleszted őket megfelelően, vagy csak egyszerűen nem tudod őket elég jól használni, hogy a levegőben tudj velük maradni, akkor mi hasznod? Járnunk persze még tudsz, a többi póni szemszögéből még teljesen életképes vagy. De ők nem tudják, hogy milyen... *fontosak*, igen, fontosak nekünk a szárnyaink. Egy pegazus szárnyak nélkül olyan, mint egy föld póni lábak nélkül.

Nem fogják fel, hogy milyen elképesztően gyengék vagyunk. És hála Celestia-nak, mert különben, mi lenne? Könnyen megtörhetnének minket és elvehetnének mindent, ami fontos számunkra. Ezért védjük a hírnevünket.

- Mintha Equestriában bármelyik másik faj rátámadna a má...

- Ezt gondolod, igaz? Csak gondold bele. Nem ölhetsz meg egy egészséges föld pónit Equestria földjén. Ezért élnek olyan sokáig, ha nem tudnád. És az unikornisok, nos, nekik ott van az a sok mágikus dolguk. Lézersugarakat lőnek a homlokukból és olyan védelmi varázslatokat tudnak felhúzni, amin egy egész változvány hadsereg is alig tud áthatolni. A pegazusok, nos, tudnak repülni. Légi támadás és támogatás. Az egész Equestriai királyság a béke, szeretet és boldogság helye, de ez csak a cukormázás felszín, ami miatt senki nem hiszi, hogy támadás érne minket, pedig a felszín alatt garantáltan ki akarnák irtani egymást. Mi történne, ha rájönnének, hogy sokunknak problémája akad a repüléssel vagy nem is tud?

Nos, tehát ezért vagyunk itt. Nem csikókat ölni szórakozásból! Nem valami felrúgott dicsőség hajsza! Gentle, mi katonák vagyunk a frontvonalban. Katonák, akik nem adhatják fel és nem törhetnek meg! Mert ha elbukunk és ezek a szökevények megszöknek, akkor kudarcot vallunk.... Gentle, csak gondoldj bele. *Ha. Elbukunk.* A Társaság átvállalta a felelősséget, hogy gondoskodjon azokról, akik romba döntenék a védelmünket és ezért a Társaságon múlik a pegazusok bukása és a mén vége, ha nem járunk sikerrel. Katonák vagyunk, és ezért amíg még levegő van a tüdőkben harcolnunk kell, és csak akkor dobhatjuk el a fegyvert, ha nekünk bealkonyult! Azok nem csikók, sokkal inkább selejtek! Ők a fajunk halála, egy nukleáris fegyver egy igénytelenül becsomagolva egy csinos kis csikóba.

Gauge ekkor már az arcát a patáiba temetve zokogott és csak tördelve tudott beszélni. Egész testében remegett, a narancssága szőre tocsogott a verejtéktől és az izmai akaratlanul meg-megrándultak a túlárado érzelmi miatt.

- Mi mind az útjában állunk! Azok... oh, Luna, azok a selejtek... a javíthatatlan kár, amit okoznának és a legyőzhetetlen ellenség, akit ránk szabadítanának, ha innen kijutnának. Ezért kell visszavágnunk már most, még akkor is, ha borzasztó, ha szörnyű, és ha minden koncepció ellen van, ami pónivá tesz bennünket. Meg kell tennünk, mert cél szentesíti az eszközt, és a cél mindig szentesíti az eszközt, nem számít, hogy milyen lélekölőnek... és borzasztónak és... gonosznak kell lennünk...

Gauge szavai itt már érthetlenné válták. Gentle kinyúlt, hogy megérintse, de ekkor egy határozott patanyomás nehezedett a vállára, ami megállásra készítette. Felnézett és meglátta maga mögött Dr. Atmosphere-t, akinek az arca a szigorú volt és látszólag érzéketlen, azonban Gentle látta a szeme mélyén, hogy ő is ugyan úgy szenved, akár csak Gauge.

- Ne. – mondta nyugodtan visszahúzva a kanca lábát. – Csak hagyd magára.

- De ő...

- Előtör belőle időről időre. Semmit nem tehetsz érte. Fel a fejjel és vissza a munkához. Vedd át a helyét.

Gentle ügyetlenkedve felállt, majd oldalba bökte a kontrollálatlanul csődört, aki a székből kiborulva a földre zuhant. Miután Gentle helyet foglalt, lassú, de látszólag begyakorolt mozdulatsort követve lekuporodott a kanca hátsó lábaihoz és átölelte azokat. Hide halkán folytatta, hogy ne zavarja a földön fekvő munkását. A szavai gyengédek és anyáskodóak voltak, és így a zöld pegazus hamarosan vissza tudott térni a munkájához a főnöke irányításával.

- A csikók összefutottak Pipe Wrench-el és futásnak eredtek. – magyarázta nyugodtan. – A Generátor szoba felé terelte őket.

- Uram, megkérdezhetem miért?

- A pletykák igaznak bizonyultak.

Gentle nagyot nyelt és elhatározta, hogy nem rontja kérdezősködéssel tovább a helyzetet. A doktor nyugodt utasításait követve gyorsan visszarázódott a munkába gőzcsapokat megnyitva és esetenként folyosó szakaszokat pusztítva el, hogy Hide céljainak megfelelően terelgesse a csikókat. Minden alkalommal, amikor meglátta a kijelzőn a csikókat a szívébe belenyilallt a fájdalom és azonnal átkacsolt egy másik kamera képére.

Ennek így nincs semmi értelme. Egy csikó nem okozhatott ekkora sérülést...

Lenézett Gauge-ra, aki most már mozdulatlan volt, de olyan erővel szorongatta a lábait, hogy majdnem összeroppantotta azokat. A szemei megakadtak a megrezdülő szárnyain és ekkor hirtelen elárasztották a múlt emlékei.

Repülés. Szárnyalás. Tiszta boldogság. Egyértelmű vidámság. Előlről melengeti a közvetlen napfény, közép tájt borzolja a szél és a vibráló levegőben oly tökéletesen fodrozódik és borzolódik a szárnya alja, hogy az már gyakorlatilag szexuális kapcsolat magával a természettel. Az egész Equestriai királyság ott volt a patái alatt olyan kicsiben, mintha semmi, vagy ott sem lenne, vagy csak kitakarná egy alacsonyan szálló felhőtömeg.

Szárnyának minden csapása, amely előre lökte tovább fokozta az örömét, húsítva a patáit és borzolja a sörényét egy nagyszerű, de rövid masszázsban. Orgazmikus volt.

Majd mindez megváltozott. A szárnya eltűntek és porrá estek szét a következő csapásánál, majd a gravitáció könyörtelen karmai egy démon módjára törtek elő a földből megragadva és lerántva áldozatukat az égből.

A zuhanás nem ugyan az, mint a repülés.

Nincs benne sem öröm, sem boldogság, sem érzéki elzárkózás, csak káosz és idő, hogy a saját halálunkról elmélkedhessünk.

Majd ezt követette a föld.

Gentle megrázta a fejét és többé nem volt az álmában már, a rémálomban, ami kísértette fiatal korában, akár csak minden más csikót. Minden pegazusnak van egy változata erről az éjszakai borzalomról, ami olyan gyakori, mint a föld póniknál az, hogy kihullanak a fogaik.

- H-Hide, ő téved. – mondta Gentle.

- Mmmh? – nézett le kíváncsiskodva a csődör, akinek arckifejezése óvatosan érdeklődő volt.

- Nos, többé, kevésbé. Nem fenyeget minket veszély más nemzetek részéről; nem fogunk elpusztulni valamiféle hatalmas háborúban. Ez ostobaság.

- Gentle, kérlek, nem tetszik, ahová ez halad. Volt lehetőséged dönteni, amikor...

- De, el fogunk bukni.

- Uh?

- Ha kijutnak és elmesélik a történetüket... Nem csak Cloudsdale vagy a Mén, hanem az egész pegazus faj kerül veszélybe. Minden pegazus, még a selejtek is, és azok is, akik nem a városunkban születtek, nos, mind elbukunk. Elvesz a jó hírünk, a bizalom, a becsületünk, a szeretet és mindent, amiért élni érdemes. Nincs is annál rosszabb, mint irányíthatatlanul hanyatlani.

A csődör bólintott, borostás és ráncos arca olyan volt, akár egy bölcsé.

- És hogy elkerüljük a bukást?

- El kell távolítanunk azokat, akik elvehetik a szárnyainkat.

- Már majdnem ott vannak, vissza a munkához.

Cloud teljesen ki volt agyilag. Tíz perce még olyan jól mentek a dolgok; büszke lévén az eszes gondolatára, a lelke teljesen kivirult és egy pillanatra már úgy érezte, hogy a hatalmas kijárat tábla csak néhány másodpercnyire van.

Majd egy csődör kezdett el száguldani feléjük a fogait vicsorgatva, amiről Cloud azonnal tudta, hogy csak bajt jelenthet. A munkások valahogy rájöttek, hogy hová lettek és ez alkalommal a hangos bemondó sem tudatta velük. Hatalmába kerítette a pánik és gondolkodás nélkül átperdült a mennyezetre, ahol majdnem összeütközött egy égszínkép pegazussal, aki úgy tett, mintha egy méterrel a föld felett járna. Amint a csődör meglátta, a szemei kidülledtek és vad vágtaiba kezdett. Először csak egy helyben állva, de utána sebesen kilövellve, hogy üldözőbe vegye a selejteket.

Cloud Cover visszasüllyedt alulra egyenesen Corona mellé és mindent megtett, hogy megpróbáljon lépést tartani a sokkal gyorsabb csődörűcsikótól. A szíve sebesen vert a mellkasában és a lüktetés gyorsította a szárnycsapásait, amíg meg nem látta, hogy a távolban a ködfolyam alábukik.

Ha el tudunk jutni oda, akkor ott elbújhatunk ezektől a rémektől!

Ekkor azonban a cső felmordult, majd fütyülve szétrobbant a mellső lába előtt. A kereszteződésig vezető úton végig acél csövek robbantak fel körülöttük a tartalmukat szétspriccelve és elzárva minden más útvonalat. Corona káromkodva élesen jobbra kanyarodott Cloud Cover előtt, amerre a másik csikó is követte. A sarok körüli felhő támogatás a korlát fölé kényszerítette őket, ahol a lila pegazus mögé nézve továbbra is tisztán ki tudta venni az őket elszántan üldöző munkásokat.

A vezetékek továbbra is fel-felrobbantak körülöttük és egy bizonyos szakasznál elég erőteljes volt, hogy leszakítsa a mennyezetet is, elzárva ezzel egy folyosót.

Ez nem lehet véletlen, de nem is mi csináljuk. Miért pusztítja a gyár önmagát?

- Corona!

- Cloud, most nem igazán érek rá!

- Corona, ütköztél neki szelepnek vagy hasonlónak? Fordítottál el kapcsolót vagy törtél el csövet?

- Ha azt akarok tudni, hogy én csinálom-e, akkor rossz... FÖLDRE!

A mondata közepén a csődörccsikó észrevette maga előtt, hogy a függőleges acélcsövek úgy dagadnak, ahogy nem szabadna nekik. A fém tökéletes időzítéssel hasadt szét és a hurrikán erejű sűrített levegővel pont oldalba kapta a csikókat. Az addigi lendületük és az oldalról érkező erős légáramlat pont beleterelte őket egy alumínium szellőzőbe, ami szinte azonnal le is szakadt a súlyuk alatt. Egy rövid és irányíthatatlan gurulást követően a mennyezetről ismét a könnyörtelen padlóra estek a mai nap már másodszor.

Cloud Cover volt az első, aki felállt, majd az elméje önmagával versenyt futva próbálta kibogozni, hogy mi is történt.

- Váó, Cloud, ezt kapd ki. *Ez meg mi? Olyan... mint azok a kádak, amilyenek az úrlényes filmekben vannak!*

A csikó körbeforgatta a szemét. *Celestia, ideje lenne már felnőnie. Mintha a Társaságnak lenne, bármiféle úrlé... oh, nézzenek oda, tényleg van.*

Egy méretes, világoszöld folyadékkal teli kád bugyogott előttük, amelyből tömlők és vezetékek ágaztak ki mindenfelé mindenféle mérnöki logikát nélkülözve. Mindez egy majdnem ugyan akkora gép jobb oldalán helyezkedett el, ami leginkább egy dugattyús munkahengerek és kocka alakú bővítmények fura egyvelege volt. Mindez pedig az alapokhoz hasonló logikával volt a kádhoz bekötve.

A lámpák a teremben lassan maguktól felvillantak megvilágítva további öt párat ezekből az... akármikből, amiket éppen Cloud Cover nézett. Elképzelése sem volt, hogy mégis mi célt szolgálhatnak a tartályok. Azt leszámítva, hogy a nyálkás, zöld, szódaszerűen bugyogó masszán kívül semmi nem volt bennük. És habár egy gép sem vibrált vagy adott ki hangot, egyértelmű volt, hogy valamiféle motorok voltak. A szobában síri csend honolt és órák óta először ismét biztonságban érezte magát.

- Ez... Ez meg miféle hely? – kérdezte Corona lassan elhaladva a rejtélyes tárgy mellett. A nyakát nyújtogatva végig követte az egy méter átmérőjű energia kábelt, ami a motorokból indult ki és a mennyezeten ért véget. – Elektromosnak kellene lennie vagy hasonlónak, azt hiszem.

- De Cloudsdale kizárólag szélenergiát használ! – közölte Cloud. – Miért lenne szükségük ilyen ipari méretű generátorra? Még ha ez az épület nem is lenne képes fenntartani önmagát, akkor sem értem, hogy Társaságnak mire kellhet hat ilyen erejű gép. És azok a kádak meg egyáltalán minek vannak?

- Talán ez segíthet, hogy kitaláld.

Corona a terem elején állt és egy kis számítógépes konzolra mutatott. Kábelek kusza és rendezetlen hálózata ágazott ki az aljából, amelyek szerteágaztak a terem teljes hosszában. Az alatta található káosz ellenére a számítógép maga relatíve kicsi volt. Egy apró monitor volt a billentyűzete felett, amelyet már belepett a por és karcolások borították mindenütt. A kosz mögött azonban halovány betűk fényét vélte Cloud felfedezni és a mellső lábát kinyújtva elkezdte kibetűzni.

„C.I.T ENERGIA MÁTRIX VEZÉRLŐ : ÍRJA BE A PARANCSOT >”

Olvasta, ami mögött egy kurzor villogott lassan. A csikó beírt egy szót, amire a számítógép azonnal válaszolt is egy idegesítő hanggal. Megpróbált egy másikat, de ugyan azt az eredményt érte el.

- Várjál csak, had próbáljam meg én...

Cloud leült az elnyűtt székbe, majd egyik kifejezést próbálta a másik után, annak reményében, hogy eszébe jut valami, ami elfogadható parancs lenne. Egy tucatnyi sikertelen próbálkozás is hibaüzenet után végre egy sikeres hangot hallatott a gép és a pegazus közelebb hajolt a képernyőhöz.

‘RENDSZER STÁTUSZ: FOLYTONOS ERŐFORRÁS SZÜNTELTETVE.

BIOLÓGIA REAKTOR RENDSZER NEM SZÜKSÉGES, KÉSZENLÉTBEN.

UTOLSÓ KIMAGASLÓ ENERGIA LEKÉRÉS: ‘CYCLONE1’ SEKTOR.

ÍRJA BE AZ UTASÍTÁST>’

- Nagy szavak, amikre nincs időm... - sóhajtott fel Corona elballagva a géptől. - Lehet, hogy jobb lenne a kijáratot keresni, mint ezzel a géppel szarozni, amihez nem is értünk.

- Igen, valószínűleg igazad van. – helyeselt Cloud, majd ráütött a billentyűzetre és elsétált. A hangszórók ráüvöltöttek a csikóra, aki egy sajtószerű káromkodással

viszonozta azt. – Akkor, gondoljuk végig még egyszer a helyzetet. Egyértelműen bevezettek ide minket, de nem tudom miért. Ez a hely nagy, sötét és logikátlan.

- Nem is beszélve a botlás veszélyéről. – tette hozzá a csődör csikó arrébb lökve néhány vezetékot. – Valamiféle építési tilalom van a kijárat feliratok ellen? Csak haza szeretnék menni... - sóhajtott.

- Mi is.

A két csikó összerezzenve hátrálni kezdett a harmadik hang hallatán, azonban néhány lépést követően már el is botlottak egy energia kábeleken. Idegeskedve próbáltak még távolabb botladozni, de ezzel csak még jobban belegubancolódtak a kábeleken. Cloud Cover volt az első, aki feladta, majd lehunyt szemmel várta, hogy mit lesz vele.

- Jól... jól vagytok? A ketrecen kívül vagytok. Hogy csináltátok?

A lila csikó kinyitotta a szemét és erőlködve próbált a szörnyű fény felé nézni. Egy vézna csődör bámulta az orrát kidugva a rácsokon három méterre tőle. A szőre kísértetiesen fehér volt és jobban fénylett, mint a mennyezeti lámpák.

- Új vagy? Megszöktél? Vagy ide küldtek?

Cloud szóhoz sem jutott. Az elméje teljesen elsötétült, ahogy egyre több és több pónit látott előjönni a sötétből. Több tucatnyian voltak, csikók és felnőttek egyaránt a legritkább és legobszcénebb színekben. Volt közöttük tiszta fekete, tiszta fehér és olyan is, amelyeknek átlátszó volt a bundája felfedve a rózsaszín húsát a bőre alatt. A szemek kidülledtek voltak és kopogtak az éhségtől, mintha nem is erről a világról származnának.

- Minek küldenék őket ide? Nekik vannak színeik!

- Meg kellett, hogy szökjenek!

- Itt lent, hé, jó szökés.

- Légy kedves hozzájuk, lehet, hogy ők az egyetlen reményünk!

- Hogy jutottak ki? Megöltél valakit?

- Ó Celestia, megölték valakit! Ugyan olyan rosszak, mint a munkások!

- Srácok, hagyjátok már őket békén, semmit sem tudunk még róluk!

Cloud Cover megrázta a fejét, hogy kitisztítsa az elméjét, majd kibogozta magát a kábelekből. Csendet kiáltott, majd gyorsan Corona-hoz sietett, hogy segítsen neki is kiszabadulni. Miközben a kábelekkel bajlódott a csődör csikó a füléhez súgott:

- Cloud, mi folyik itt? Ők meg honnan kerültek elő? Most mit csináljunk?

- Miért *mindenki* engem kérdezget?! – szisszent fel, miközben felsegítette a barátját. Az undorát sikertelenül leplezve a csődörhöz ment. Ő lenézett rá fejét még mindig a rácsok közé szorítva és arcát így kisimítva.

- Tudsz segíteni rajtunk? – kérdezte Cloud. – Nem tudjuk, hogy jussunk ki.

A csődör lemeredt arccal egy szót sem szólt.

- ...Tessék?

Egy hosszú szünetet követően ismét megszólalt.

- Te... egy csapat, megtört, éhező és rácsok mögé zárt csődörtől kéred, hogy segítsenek megszökni?

A csikó a patáira nézett.

- Azt hittem, hogy szimpatizálni fogtok a céllal.

- Talán, ha felajánlanád, hogy viszonzod a szívességet.

- Oké, na ácsi, ácsi, ácsi. – lépett elő Corona. – Ez *túl* gyors nekem. Mivel jelen pillanatban úgy néz ki, hogy mindannyiónknak befellegzett, ezért senki nem egyezik bele semmibe sem, amíg nem kapunk némi információt. Kérdezgető idő jön srácok. Miért vagytok ti idelent elzárva és nem odafent a többiekkel?

- A barátod okos. – motyogta a fehér póni, majd a csődör csikóhoz fordult. – Nem tudok garantálni minden információt, csak annyit, amennyit a munkásoktól hallottunk. Ennyi elég?

- Természetesen. Viszonzni azonban nem tudjuk a szívességet, mert az elmúlt öt órában gyakorlatilag rémülten rohagáltunk.

- Elismerésre méltó idő. – felelte, majd a többi póni is elismerően helyeselt. – Mi vagyunk azok a selejtek, akik túl haszontalanok ahhoz, hogy megöljék őket... nos, legalábbis nem azonnal. A bőrünkben található színek nem létezőek vagy nem

gazdaságos a kinyerésük, ezért inkább elzárnak minket ide lentre. Hogy tudtatok elszökni? Ez nem szabadna, hogy megtörténjen.

- Színek kinyerése? – nézett egymásra Cloud és Corona.

- Válaszoljatok a kérdésünkre és válaszolunk a tiétekre.

- Volt egy sérült szellőző odafent abban a teremben, ahol el akartak gázosítani minket. Abba sikerült beleugranunk.

- Rossz ötlet volt, innen csak egy kiút van. A lift az átellenes szárnyban a fő előadó teremben.

A két csikó hátra szökkent a Fő Előadó Terem hallatán.

- Mi a Fő Előadó Terem? Mi van odabent és miért van elzárva? Mit csinálnak odabent?

A csődör ellépett a rácsoktól, majd a csikókra szegezte a tekintetét.

- Már semmit, már hosszú ideje semmit legjobb tudomásom szerint. Amolyan történelmi jelentősége van. És ott van... tudod mit, hagyjuk, nem fontos. Ostoba mese, amellyel a csikók szórakoztatják magukat. Hogy jutottatok ebbe a terembe?

- Egy robbanás egy rakás csőből belökött bennünket egy másik szellőzőbe.

Cloud Cover lenézett a szárnya megperzselődött végére. Fájt, de egyébként teljesen használható volt. A teste többi része, azonban üvöltött a fájdalomtól.

- Mi van azzal a szín kinyeréssel?

- Ne mond el nekik Snowflake! Ez egyértelműen egy csapda, hogy megtudják, melyikünk tud a legtöbbet! Haver, ez egy teszt!

A pegazus megfordult és a remegő fekete csődörre meredt. Nem is lehetett látni a zöld szemeit leszámítva, amelyek félelemmel és haraggal teli gömbökként lebegtek a sötétben.

- Tesztelnek minket, tuti! Próbálják kideríteni, hogy melyikünk segítene szökött selejteknak! Mi másért estek volna csak úgy be ide? Egy csikó se lenne olyan érzéketlen, hogy segítséget kérjen a szökéséhez, de ne ajánljon fel érte semmit!

A megjegyzés szíven találta Cloud Cover-t, aki még jobban magába roskadt ezt követően.

- Hagyd, Inversion. Had tudják.

- De ők...

- Azt mondtam, hagyd! - Snowflake visszafordult Cloud-hoz és Corona-hoz, majd megrázta a fejét. – Bízom benned és remélhetőleg viszonzod majd. Úgy tudjuk, hogy a Társaság selejteket használ fel és kinyeri a színeiket azáltal, hogy közvetlenül a testükből vonja ki a Spectrát. Szárazra szív és megöl. És mi... nos, mi működtetjük mindezt.

- És ezt hogyan csinálját...

Az ajtó bevágódott és fényel árasztva el a termet. Corona felszállt, megragadta Cloud Cover-t a mondata felénél és behúzta az egyik hihetetlenül nagy energia kábel mögé, ami a generátorból indult ki. A bebörtönzött pónik hátracsoszogtak, vissza a sarkukba. Sokan összebújtak, egy-kettő elkezdett előre-hátra dülöngélni, egy pedig elsírta magát. Snowflake hátrált egy kicsit, de valójában a helyén maradva nézett szembe a munkásokkal. Cloud figyelte a végig suhanó árnyékukat a generátorokon és örömmel nyugtázta, hogy nem vették észre őket.

Ugyan azok a munkások voltak, akiket korábban láttak. Az izgatott továbbra is sebesen csóvált a farkát. Most azonban mohón szaglászni kezdett a levegőben és hunyorogva kutakodott. A másik munkás felsóhajtott, majd elővette egy kulcscsomót a laboránsköpenye zsebéből. Odament vele a cellához és szemügyre vette a bent raboskodó rémült pegazusokat.

- Na, fiúk, lányok, találjátok ki mi jön most!

- Egy nap megfizetsz majd a bűneidért te gazpóni!

- Csupaszka, kérlek, és ugyan ez vonatkozik a többi lapítóra is. Na, de ki fog ma átesni az átvilágításon a Társaságért?

Az ugató munkás morogott az orra alatt és mélyeket lélegzett. A csupasz szemei egyenesen Cloud Cover-re szegeződtek a szigetelt rézkábel mögé, ahová bújt. Egy halk vuffot hallatott, de utána ismét a foglyok felé nézett és rájuk kezdett vicsorogni.

- Vidd a szökevényeket!

Inversion felállt és rémülten kalimpálni kezdett a mellső lábaival.

- Vidd őket! Őket keresed! A generátor mögött vannak, ott, ni! Az eb tudja! Látom rajta!

- Fogd be a pofázmányod Csupaszka! Nem miattuk vagyunk itt!

- De meg fognak szökni! Elmondtuk nekik, hogyan és ha nem őket viszed, akkor ez az egész kóceráj össze fog omlani! – A fekete csődör ekkor már dacos volt és a lábai is erőre kaptak, ahogy a munkásnak kiabált. Közelebb ment a vasrácokhoz és örömtől csillogó szemekkel küzdött az ügyéért. – Mik vagyunk mi? Mi már most is el vagyunk fogva! Vidd őket és ne minket! Csak nézz be a kábel mögé és meglátod!

- Minek használnánk egy tökéletesen színes csikót energiának? Ez ostobaság.

- De veszélyesek! Mindannyiúnkra!

A munkásnak egy pillanat sem kellett, hogy reflexből előkapja az elektromos ösztökéjét és Inversion nyakához nyomj, aki azonnal össze is esett és nem beszélt tovább. A dolgozó kinyitotta a ketrecet és beengedte Izgatott uraságot, aki beugrott és meghátrálásra kényszerítette a többi foglyot. Ezt követően bebaktatott, rákötött egy kötelet a fekete csődör lábára, majd füttyörészve kitáncikált vele maga után húzva. A szájában tartva a kötelet elindult felfelé a legközebbi generátor előtti kádat körülölelő létrán. Inversion ismét mozgolódni kezdett, miközben a munkás ráerősítette a kötelet egy kampóra, majd felkapcsolt a kapcsolót és mozgásba hozta a szerkezetet. A lift felemelte a küszködő csődört a bugyogó folyadék fölé, majd minden kapálózása és siránkozása ellenére beleejtette a kádba.

Cloud Cover igyekezett nem elhányi magát, ahogy a fekete hús a szeme láttára kezdett el szublimálódni. Ezt követően az így keletkezett pára a felszínre bugyogott és a generátorba áramlott tovább. A motorok vibrálása a velejéig kirázta a csikót, akinek az undora a kijelzőn is rezonált. Izom cafatok kezdtek lemállani a csontokról és emelkedtek tovább a felszín felé lassan tovatűnve. A sav lassan dolgozott és így elég időt hagyott Cloud-nak, hogy mindennél mélyrehatóbb ismeretekre tegyen szert a lófélék anatómiájáról, ahogy egymás után olvadtak le a rétegek. A véres torzót vörös felhő homályosította el, ami lassan barnává, majd teljesen áttetszővé vált, ahogy a nyálka mérhetetlen falánksággal emésztette fel Inversion-t.

Nem sokkal később a csontváz a kád fenekére süllyedt, majd ismét teljesen üressé vált.

- Ennek elégnek kell lennie jó néhány selejt berakodáshoz. Holnap lehet, hogy kaptok valamit enni is Csupaszkaím, ha befogjátok a pofátokat. A szökevényeket meg úgy segítitek, ahogy akarjátok, Dash-nek jobb tervei vannak velük. Atmosphere-ének nem sok értelme van... – dűnnyögte oldalra. – Na de mindegy is, ez egy V.M.P. Gyere vakarcs.

- Arf?

- Valaki Más Problémája. – mondta, majd kifelé menet a számítógép asztalára dobta a kulcsokat és becsapta maga mögött az ajtót.

A teremben nagyon hosszú ideig síri csend honolt.

Ezt biztosan nem ok nélkül csinálta.

- Cloud, ez nem lehetett véletlen.

- Nekem is pont... hagyjuk.

- Nos... - suttogta Snowflake ismét a rácsokhoz préselve a fejét. – Segítesz rajtunk? Megháláljuk a szívességet bármilyen módon.

- Ez nyilvánvalóan csapda.

- A sajtot csak úgy lehet ellopni, ha kiakasztod a rugót barátocskám. Még szép, hogy ez egy csapda, de ha elég királyi módon megkavarjuk a terveiket, akkor talán kijuthatunk. Végre elhagyhatjuk ezt a helyet, megszabadulhatunk az emlékektől és a fájdalomtól, ha túljárunk az eszükön. Mit szóltok?

A két csikó erősen gondolkodott. *„Egy-egy pata.”* Tervezgetett Cloud Cover. *„Ha szándékosan belesétálunk a csapdába, akkor elkapnak minket. Másrészt viszont ez lehet az egyetlen kiút ebből a pokolkatlanból anélkül, hogy éhen halnánk.”*

- Áll az alku. Megszerzem a kulcsokat és...

- Nem, az túl egyszerű. Biztos mindjárt visszajönnek, és persze nekem van egy jobb ötletem.

- Oh?

- Van egy szellem, aki a folyosókon kísért. – kezdett bele Snowflake tényként közölve ezt mindenféle szarkazmust mellőzve. – Egy póni, aki régen megszökött, egy póni, aki megszökött, de elkapták, majd újra megszökött és a lelke most ezeket a sötét és komor sírokat járja, keresve a módját, hogy felszabadítsa a lelkét a bánat, a fájdalom és a gonoszság alól, amely ide láncolja.

- Ennek nincs ki négy kereke. - suttogta Corona.

- Van néhány idősebb rab, mivel nem beérkezi sorrendben, hanem a pillanatnyi szeszéjük szerint használnak fel minket, akik mesélnek egy régi időről, amikor a szellem berontott ebbe a terembe, mielőtt még a munkások sarokba szorították, szembeszálltak vele, eltűntették és beteljesületlenül hagyták volna a vágyát. De mielőtt még eltávozott volna, egy kiáltást hallatott, ami végigvisszhangzott az egész komplexumon: „Fő Előadó Terem.” Hallottunk más meséket is, amelyek szörnyű történeteket kötnek ahhoz a teremhez, de ezek nem többek a történettől független halk emlékeztetőknél és riogatásoknál. Hagyjatok itt minket, hogy fedezzünk titeket. Meg fogjuk tudni győzni az egyszerűbb dolgozókat, hogy a másik irányba menteket tovább. Keressétek az Előadó Termet, találjátok meg a szellemet és ígérjétek meg, hogy segítitek. Cserébe, biztos vagyok benne, hogy hasonló jutalomban részesültök majd. Menjetek! Menjetek, mielőtt visszajönnek a munkások, hogy lecsapjanak!

Gauge a földön feküdt és egy vastag takarót terítettek a remegő testére. Gentle egy bögre kávéval helyezte le elé a földre, amit meg is köszönt neki. Ezt követően letörölte az izzadságot a rózsaszín sörényéről, elvonszolta magát a szoba közepén álló dohos kanapéig és beledőlt, mint egy hulla. Erőt vett rajta a kimerültség, amely körbezárta és beszivárgott a testébe minden pórusán át. Szellemileg volt kimerült, mert erőltetetten magolta be a csőrendszert és ezt a tudást azonnal alkalmazta is. Fizikailag is fáradt volt, mert egy szemhunyásnyit sem aludt, amióta korán reggel elkezdte a műszakját az alsó részlegben.

Itt nincsenek órák.

Átfutott egy gondolat az agyán, de semmilyen szinten sem volt képes értelmezni azt. Fájt a háta is, mert le kellett cipelnie a narancssárga csődört a vezérlő teremből egészen a rozoga pihenőjükig. A lábai egész úton remegtek, mialatt igyekezett úgy manőverezni, hogy ne akadjanak fenn egy vezetékben vagy csövön sem.

Gentle Butterwing hihetetlenül fáradt volt.

Dr. Atmosphere nekidőlt az ajtókeretnek. Nagyon rég volt már, hogy bármelyikük bármennyit is aludhatott volna és a doktornak már a szemei fájtak a kiszáradástól. Még ő is, aki már megannyi órát dolgozott és hozzászokott a mérnökök életéhez és tudatos rabszolgája volt a Társaság mechanizmusainak, még ő sem tudott megállni a négy lábán. A szürke, tüskés sörénye is zsíros és kócos volt, a testén pedig úgy látszott, mintha izzadság cseppek gördülnének le, miközben próbál talpon maradni.

Hide Atmosphere hihetetlenül fáradt volt.

Gauge-nak visszatért a normál elmeállapota, de az összeomlása utóhatásai így is rajta hagyták a nyomukat. A szemei teljesen elvörösödtek, mintha a pillanatnyi fény is savként marná őket. A kávé segített elűzni az őt átjáró szörnyű hideget, de nem tudta teljesen elmulasztani a csontjaiig ható borzongást, amely úgy szorongatta a csontjait, akár a halál karmai. Mozdulni is alig tudott. A belső gyötrődés kiszipolyozta minden erejét és már egy lábát sem tudta megemelni. Az elméje zakatolt, azonban értelmetlen gondolatok, pánik és szorongás foglalkoztatta, amelyekről tudta, hogy nem vonatkoznak rá, de mégis ugyan úgy fenyegették a lényét. Egy mélyen tomboló düh is lángolt benne maga iránt, mert ébren tartotta magát, amikor aludnia kellene.

Gauge hihetetlenül fáradt volt.

Dr. Atmosphere szólalt meg először. Nyoma sem volt az általában energikus és intelligens beszédének, amit most egy egyszerűbb és reszketőbb stílus váltott le.

- Dash azt akarja, hogy találjuk meg a szökevényeket, de most csak várhatunk.

Válasz nem érkezett, de látta, hogy a másik kettő feléje fordította a tekintetét.

- Lesz majd valamiféle felfordulás, ebben biztos vagyok. Kicsúszott a patáink közül. Lehet, hogy Pipe és Contrail képes lesz őket elkapni, de őszintén megvallom,

hogy szerintem ez túlmutat a képességeiken. – „*Vagy az utasításaikon.*” – Ha szerencsénk van, akkor a selejtek szökési terve olyan sikeres lesz, mint a repülés vizsgájuk volt.

- Hide?

- Igen Gentle?

- Nem bukhatunk el. Nem tehetjük... Hide, nem vallhatunk kudarcot. Ne hagyj, hogy elbukjunk.

A vérvörös póni felmordult, majd feltápáskodott az ajtóból. Erőt véve magán, a ropogó ízületein a kanca mellé ment, közel hajolt hozzá és suttogni kezdett neki.

- Gentle, nem látott magaslatoiban fogom emelni magunkat. Szárnyalni fogunk.

Még egyszer, utoljára lehajtotta a fejét, a zöld kanca pedig nézte, ahogy a főnöke a földre rogy megremegtetve az asztal mellett. Horkolni kezdett és hangja Gentle-t is álomba ringatta.

Corona szorosan Cloud előtt haladt nagy óvatossággal, hogy elkendőzze a lépései zaját a kemény, fém padlón. Mélyen benne voltak a ködben, de sikeresen visszataláltak Snowflake útmutatásait követve.

- Egyáltalán hogy fogunk bejutni abba a szörnyű terembe?

- Kinyitjuk a zárat. – felelte a csődörccsikó.

- Igen, de hogyan fogjuk kinyitni a zárat? - Cloud tele voltak kétségekkel. – Csak megrúgjuk és akkora zajt csapunk, hogy az épületben minden munkásnak a tudtára adjuk, hogy hol vagyunk?

- Nos, ha erre lesz szükség, akkor igen.

- Corona, ezt végig se gondoltad!

A csődörccsikó megállt és felsóhajtott, majd a szárnyát felemelve megállította a lila csikót, aki figyelmetlenségében tovább ment volna. Rosszallóan felnézett a zöld sörényű barátjára.

- Mi v...

- Szerintem te nem látod tisztán a helyzetet. Addig eljutottál, hogy amit csinálni készülünk, abba belehalhatunk, de abba nem gondoltál bele, hogy úgylis meghalunk, *ha nem próbáljuk meg!*

- ...S-sajnálom Corona, de nem kell kiabálnod...

- Ó Cloud, nem úgy értettem és ezt te is tudod. De muszáj lesz pozitívabban hozzáállnod a dolgokhoz. És is annyira félek ettől, mint te... akarom mondani, egy szellem? Komolyan? Ez örület, szellemek nem léteznek! De mi most mégis egy folyosón sétálunk, egy sikoltozó teremhez, hogy levadásszunk egy szellemet, aki segít majd nekünk kiszabadít egy csomó megtört pónit egy égben lebegő börtönből, akik aztán kiszabadítanak majd minket a Cloudsdale-i Időjárás Társaságból mielőtt szivárvány pasztává préselnének minket. Sok olyan dolog van, ami tegnap még nem létezett, de ma már igen.

- Corona, hallucinálsz. Kell valami patával foghatónak lennie abban a teremben. Valami fizikainak, ami tényleg segíthet nekünk és nem csak egy éteri koncepciónak, ami megrekedt ott az időben a kezdetek óta. Te mindig a dolgok elébe rohansz gondolkodás nélkül..

- Viszont, ha nem tettem volna így, akkor mostanra már elkaptak volna minket a munkások és gőz formájában működtetnék egy motort. Nem kell cinikus logikával élned az életed.

- És te úgy gondolod, ez így teljesen oké és végül minden jóra fordul majd?

- Persze, hogy nem. Apokalipszista vagyok. Tudom, hogy a világ el fog rohadni, de megteszem, amit tudok és boldog leszek így is, úgy is. Tudom, hogy nem tudlak megváltoztatni és, hogy aggódni és szomorkodni fogsz minden miatt, de ezt most meg kell tennünk, szóval nem akarok hallani róla többet.

Cloud Cover sértődötten hátra lépett.

- De, én nem...

- Tudom, hogy te nem, de elegendem van a negatív hozzáállásodból! Semmit nem segít. Szóval hagyd abba!

A csikó lesütötte a tekintetét, majd tovább baktatott.

- R-rendben Corona... Csak aggódom, ennyi. Csak jussunk ki innen, hogy soha többé ne kelljen látnunk egymást.

- Ne, ugh! Sajnálom Cloud, én is aggódom. Csak jussunk ki innen, hogy ismét boldogak lehessünk, ez jól hangzik?

- Ez... ez csodásan hangzik. Oké! Igazad van. Nem számít, hogy mit teszünk, mindaddig, amíg teszünk valamit. Essünk neki!

- Ez a beszéd! Na, gyere Cloud Cover! Előre egy, két, há' és!

A páros egyenesen maga elé nézett és megkezdte halk menetelését a ködbe. Legalábbis így tettek volna, ha Cloud nem esett volna át valami nehezen a második lépését követően.

- Nos, én próbáltam. – forgatta körbe a szemét Corona. – Kellj már fel, gyerünk, nincs időnk er... mi a?

Csapott egyet az egyik narancssárga szárnyával, hogy szétoszlassa a ködöt maga előtt. A földön egy felnőtt munkás feküdt eszméletlenül a lila pegazus mellett. Miközben Cloud felnyomta magát és undorodva kihúzta a lábát, egy kevéske alvadt vért is magával húzott. Corona megbökdöste a fehér laborköpenyt a szárnyával, de nem érkezett válasz.

- Ő, halott? Én tettem ezt?

A csődörccsikó lehajolt és óvatosan megérintette a testet az egyik lábával ugrásra készen.

- N-nos... hideg. Nem tudom, hogy a padlótól vagy.... Hogy kerülhetett ide? Nem volt itt korábban.

- ...Ó Celestia. Ó Elemek felettünk, de, de, itt volt! Corona, ennek ütközött neki a patám! Én... Jaj, ne, ne, ne, megöltem egy pónit!

Cloud Cover ismét hátra esett és elrugdosta magát a hullától. Sírt, sikoltozott és kétségbeesetten próbálta mentégetni magát a törtétek alól. A patájára nézett és meglátott egy apró vércseppet, ami szőrére száradt. A csikó megdermedt, amikor a szeme megakadt a folton. *Ezt sose mosom le magamról. Még akkor, ha a vért el tudom tüntetni. Egy folt az elmémben mindvégig megmarad majd. Ez örökké*

kísérteni fog, még akkor is, ha ő lett volna, aki megöl. Egy póni sem érdemel halált, még akkor sem, ha ő másképp gondolja. Mit tettem?

- Nem ölted meg.

- Nem tudhatod! Tudom, hogy megrúgtam valamit, miközben repültem!

- Cloud, biztos megbotlott vagy valami. Hacsak valamilyen okból kifolyólag nem nyomtattak patanyomokat a mellkasába, akkor valaki átgázolt rajta. És mi visszafelé repültünk, emlékszel?

- De a... beszakadt koponya! A vértócsa! – fordította át Corona undorodva a csődört a remegő lábával piszkálva és bökdösve. Küszködve, hogy el ne hányja magát megvizsgálta a testet, majd megrázta a fejét.

- Van egy pukli a fején és némi szárad vér, de... semmi olyan, ami kiüthette volna. Cloud, egy póni még azt is kibírja, ha fejbe csapják egy baseball ütővel. Egy pata nem lenne elég ahhoz, hogy földre terítse, főleg nem egy könnyű csikóé. Nem te voltál.

- De, akkor mégis mi üthette ki?!

- Szedd össze magad! Lehet, hogy elbotlott! Lehet, hogy... hé, ez meg mi? – A csődöröcsikó benyúlt a hulla alá és kihúzott egy vászon táskát alóla. Tele volt zabbal, egy nagy üveg vízzel és volt benne egy kulcsosomó is. Corona leült, nagy levegőt vett és mélyen beszippantotta az előtte lévő étel illatát. - Kajaaaaaa. Igen. Ez az. Nem számít, hogy miért lett leütve, van nála kaja és én még soha életemben nem voltam ilyen éhes.

- ...De, miért volt nála *éte!*? Mi a véres Tartarusz folyik itt?

- Ne kérdezősködj! Kaptál egy teljes adag kaját és nem tapad vér a patáidhoz. Nos, persze képletesen értve. Örüljünk a szerencsénknek és éljünk vele. Nézd ezeket a kulcsokat, látsz rajtuk bármit, ami segíthet?

Cloud elkapta a felé dobott kulcsokat a szájával majd undorodva kiköpte a rozsdás vasat.

- Ugh. Nos, az egyik egy lakatkulcsnak tűnik. Igazából több is. Ki tudnánk... hé!

- Mmft?

- Ne egyél! Menjünk oda a teremhez és zárjuk magunkra az ajtót. Ha csapda, akkor halottak leszünk úgy is. Ha nem, akkor meg temérdek időnk lesz nyugodtan enni. Egyetértesz?

- Mmké.

Eltávolodva a holttesttől amennyire csak tudtak, folytatták az útjukat. Corona vitte az etető zsákot, Cloud pedig a kulcsokat, tovább kutatva a ködben a dicső vég után, míg ismételen el nem értek a rettenetes Fő Előadó Teremig. Menetelésüket helyét azonban átvette a néma elmélkedés a halott csődörről, akit hátrahagytak megfagyni.

„A csődörnek lehet, hogy volt családja. Nem is láttam, hogy milyen volt. Lehet, hogy még fiatal volt és csak most kezdett.” Cloud Cover megrázta a fejét és próbálta messze űzni a gondolatokat, de ott maradtak. *„Itt fog meghalni és senki nem is tud majd róla leszámítva azokat, akiket nem is érdekel, és, és, és... és. Akár csak én, ha nem jutok ki innen. Corona-nak igaza van. Nem kell a negatív hozzáállás, ha az már úgy is körbevesz minket. Oké, essünk túl rajta.”*

A gondolata megszakadtak, amikor nekiütközött az előtte haladó pegazusnak. Corona ismét megállt, amikor Cloud meglátta, hogy végre ismét a céljukhoz értek.

- ...Hahó? – próbálkozott a csikó.

A több millió csikó gyötrelme és fájdalma most nem válaszolt.

- Nos, ez egy jó jel. – Előre lépett a kulccsal a szájában, majd a nyakát kinyújtva beleillesztette a zárba. Simán belement és egy halk kattanással kinyitotta a lakatot, ami végig visszhangzott a folyosón. Corona a csikó mellé lépett és egymásra néztek.

- Háromra?

- Inkább csak csináljuk egyre.

Bólintott és közösen kinyúltak és levették a láncokat a hatalmas a acél ajtóról. Tettek egy lépést előre és benyomták az ajtó annyira, hogy be tudjanak menni rajta, mielőtt ismét becsukták volna. Lihegve megfordultak, majd az ajtónak támaszkodva lecsúsztak rajta a földig, ahol megpihentek.

Egy szellem állt előttük.

Az utolsó két fejezet és az epilógus később lesz elérhető egy vagy két frissítés formájában.